

Πώς ο υπερμιλιταρισμός διαπερνά την καθημερινή ζωή στο Ισραήλ

Του Nissi Peli (Συγγραφέας και ακτιβιστής στο New Profile – Το Κίνημα για την Αποστρατιωτικοποίηση της Ισραηλινής Κοινωνίας)

Μετάφραση Παναγιώτης Λυκογιάννης

Πηγή +972Magazine

Από το ιερό στο κοινότοπο, η μιλιταριστική εικονογραφία διαχέεται στην Ισραηλινή δημόσια σφαίρα διαμορφώνοντας το φαντασιακό, τις επιθυμίες και την συλλογική μας ταυτότητα.

Κάποια στιγμή στο γυμνάσιο, μια παράξενη φαντασίωση σχηματίστηκε στο μυαλό μου: ευχόμουν να πεθάνω έναν ηρωικό θάνατο ως μάχιμος στρατιώτης στον ισραηλινό στρατό, να κρεμαστεί η φωτογραφία μου στους διαδρόμους του σχολείου ως ο πρώτος πεσών στρατιώτης του και να με πενθούν κάθε χρόνο την Ημέρα Μνήμης.

Μέχρι να τελειώσω το λύκειο, η πολιτική μου συνείδηση είχε αρχίσει να διαμορφώνεται. Παρ' όλα αυτά, κρατούσα ακόμα την φιλελεύθερη σιωνιστική πεποίθηση ότι θα μπορούσα να είμαι ένας καλός, ηθικός στρατιώτης και να αλλάξω το σύστημα εκ των έσω. Όταν κατατάχθηκα στο σώμα των τεθωρακισμένων, συνειδητοποίησα γρήγορα το αδύνατο αυτής της θέσης και, μετά από μερικούς μήνες, πήρα ιατρική απαλλαγή.

Ωστόσο, για μερικά χρόνια μετά την αποχώρησή μου από τον στρατό, είχα επαναλαμβανόμενους εφιάλτες ότι με καλούσαν ξανά να καταταγώ. Σε ένα ιδιαίτερα ζωντανό όνειρο, όταν ήμουν 20 ετών και ζούσα στο Βερολίνο, κοίταξα έξω από το παράθυρό μου και είδα ολόκληρη την τάξη του δημοτικού μου, μαζί με τη

δασκάλα, να στέκονται από κάτω. Φώναζαν ότι η απαλλαγή μου είχε ακυρωθεί και ότι έπρεπε να επιστρέψω αμέσως μαζί τους για να επανενταχθώ στον στρατό, επειδή είχε ξεσπάσει πόλεμος.

Η σύγχρονη ισραηλινή κοινωνία χαρακτηρίζεται από υπερ-μιλιταρισμό. Αυτή η μορφή μιλιταρισμού δεν είναι απλώς μια πολιτική φιλοσοφία: είναι μια κατάσταση ύπαρξης που δομεί θεμελιωδώς το άτομο, διαμορφώνοντας τη φαντασία, τις σκέψεις, τις επιθυμίες, τις σχέσεις και την αίσθηση του συλλογικού μας ως Ισραηλινοί. Σχεδόν τα πάντα γίνονται αντιληπτά και κατανοητά με στρατιωτικούς όρους, αξίες και εικόνες, ενώ μια μόνιμη κατάσταση έκτακτης ανάγκης και πολέμου καθίσταται η φυσική τάξη των πραγμάτων.

Αυτή η ιδεολογία διαπερνά ολόκληρο το ισραηλινό φάσμα, από τον πνευματικό και θεολογικό μιλιταρισμό των νεαρών στα φυλάκια στους λόφους και των θρησκευτικών εποίκων, έως τον κοσμικό, φιλελεύθερο μιλιταρισμό που κυριαρχεί στην ισραηλινή αστική τάξη. Σε σχεδόν κάθε στάδιο της ζωής, οι Ισραηλινοί βλέπουν τον εαυτό τους και τους γύρω τους μέσα από ένα στρατιωτικό πρίσμα: ως μελλοντικούς στρατιώτες (ως νέοι πριν από τη θητεία και αργότερα ως πιθανοί έφεδροι), ως εν ενεργεία στρατιώτες ή ως πρώην στρατιώτες.

εικονογράφηση ενός μωρού που χαιρετά στρατιωτικά φορώντας μπερέ, θεί στο Lis)». Το βραβείο αυτό, είναι μία από τις υψηλότερου κύρους από τη μη κερδοσκοπική οργάνωση «Ένας Πραγματικός Ισραηλινός Δεν δείχνει το χέρι ενός ηλικιωμένου ατόμου με τατουάζ από το Άουσβιτς,

Ακόμη και όσοι δεν κατατάσσονται ή απαλλάσσονται αργότερα από την εφεδρεία, κρίνονται με βάση τον στρατό και αντιμετωπίζονται ως παρίες από την πλειονότητα της ισραηλινής κοινωνίας. Οι αντιρρησίες συνείδησης δεν αντιμετωπίζουν μόνο ποινές φυλάκισης, αλλά και συστηματική εχθρότητα και υποκίνηση βίας ενάντια τους, ενώ πολιτικοί από όλο το πολιτικό φάσμα απειλούν κατά καιρούς να στερήσουν τα πολιτικά δικαιώματα από όσους αρνούνται να «μοιραστούν το βάρος».

Πολλά έχουν ήδη ειπωθεί για την κοινωνιολογία του милитарισμού στο Ισραήλ: πώς ανώτατοι στρατιωτικοί αξιωματούχοι συχνά μεταπηδούν στην πολιτική για μία επιτυχημένη καριέρα, πώς οι δημοσιογράφοι εκπαιδεύονται σε στρατιωτικές μονάδες μέσω ενημέρωσης· πώς καφετέριες, μπαρ και τρένα είναι γεμάτα με ένοπλους στρατιώτες και πολίτες, και πώς το εκπαιδευτικό σύστημα συμμετέχει στη στρατιωτική κατήχηση και στις προσπάθειες στρατολόγησης. Αυτό που συχνά περνά απαρατήρητο, ωστόσο, είναι ο τρόπος με τον οποίο ο милитарισμός διαπερνά την καθημερινή ζωή στο Ισραήλ στις πιο τετριμμένες του μορφές – μιας φαινομενολογικά στρατιωτικοποιημένης καθημερινότητας.

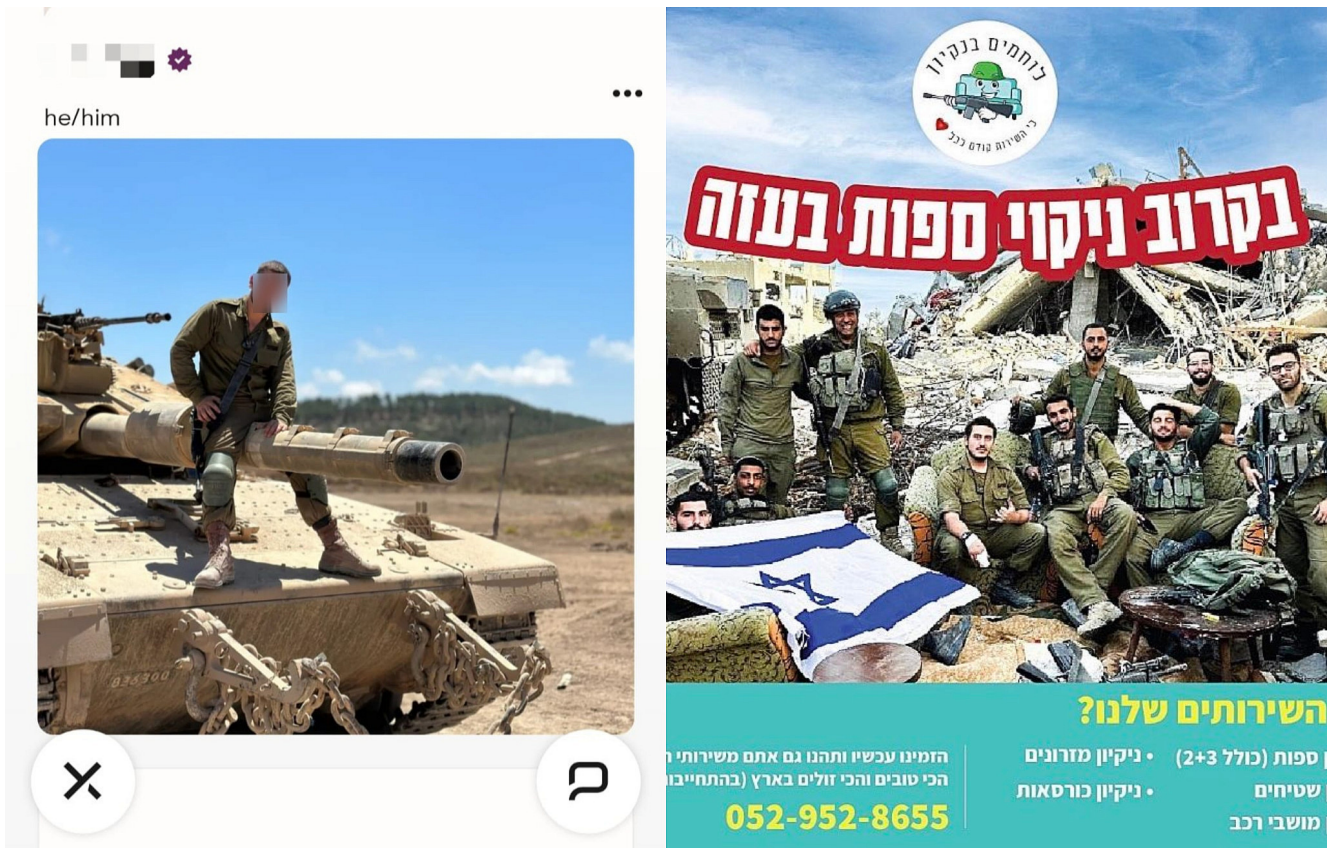

Αριστερά: Πινακίδα δρόμου σε ισραηλινό αυτοκινητόδρομο που γράφει: «Αυτοκινητόδρομος 16: η κυκλοφορία ρέει ομαλά. Μαζί θα νικήσουμε!», 25 Νοεμβρίου 2024 Δεξιά: Σημαίες που απεικονίζουν τα διακριτικά μονάδων του ισραηλινού στρατού, τοποθετημένες από τον δήμο του Ramat Gan, 12 Νοεμβρίου 2024

Μέρος αυτού του φαινομένου είναι η εμπορευματοποίηση του μιλιταρισμού σε μια καπιταλιστική κοινωνία. Μερικές φορές προωθείται άμεσα: για παράδειγμα, μέσω μαθημάτων που προετοιμάζουν τους νέους για τη διαδικασία επιλογής σε στρατιωτικούς ρόλους στον τομέα του κυβερνοχώρου ή των πληροφοριών, ή μέσω προπονήσεων «combat fitness» για επίλεκτες μονάδες. Μια πρόσφατη αφίσα στρατολόγησης που απευθύνεται σε εφήβους που πηγαίνουν στην παραλία γράφει: «Αν με ρωτήσουν, είμαι στη θάλασσα με φίλους. Νομίζεις ότι έχεις τον παράγοντα SEA; Έλα να το αποδείξεις σε ένα από τα Gibushim του Ναυτικού» – πολυήμερα σεμινάρια σωματικής και ψυχικής δοκιμασίας για επίλεκτες στρατιωτικές μονάδες.

Αλλά πολύ συχνά, ο μιλιταρισμός λειτουργεί κ ως πλατφόρμα για την πώληση άλλων προϊόντων. Αμέτρητες διαφημίσεις δεν παρουσιάζουν απλώς στρατιώτες να χρησιμοποιούν τα προϊόντα,

αλλά αντλούν από το συναισθηματικό φορτίο που έχει ο μιλιταρισμός στην ισραηλινή κοινωνία: τον «ηρωισμό» και τον «πατριωτισμό» των στρατιωτών που πολεμούν, τη συναισθηματικότητα της επιστροφής τους στο σπίτι για το Σαββατοκύριακο, ακόμα και το πόσο σεξουαλικά ελκυστικοί είναι.

Αριστερά: Φωτογραφία προφίλ ενός Ισραηλινού στρατιώτη σε εφαρμογή γνωριμιών. Δεξιά: Διαφήμιση της εταιρείας καθαρισμού «Cleaning Fighters», που παρουσιάζει Ισραηλινούς στρατιώτες να κάθονται σε ένα κατεστραμμένο αστικό τοπίο, πιθανότατα στη Γάζα, με τον τίτλο: «Σύντομα, καθαρισμός καναπέδων στη Γάζα».

Σκεφτείτε, για παράδειγμα, μια πρόσφατη διαφήμιση από μια ισραηλινή εταιρεία λιπαντικών: με αφορμή την Παγκόσμια Ημέρα της Γυναίκας, δημοσίευσε μια σειρά εικόνων που απεικονίζουν γυναίκες στρατιώτες (ανάμεσά τους μια πιλότο μαχητικού και μια ένστολη στρατιώτη που φορά το κόκκινο μαντήλι της Rosie the Riveter), καθεμία να κρατά ένα μπουκάλι λιπαντικού, συνοδευόμενες από τη λεζάντα: «Hey babe, είσαι μια υπερηρώίδα».

Ή σκεφτείτε τα αμέτρητα προφίλ (κυρίως ανδρών) σε εφαρμογές γνωριμιών που περιλαμβάνουν φωτογραφίες με στρατιωτική στολή, μερικές φορές με φόντο κατεστραμμένες περιοχές της Γάζας. Σε ένα τέτοιο προφίλ που συνάντησα πρόσφατα, ένας ελεύθερος σκοπευτής της εφεδρείας απεικονίζεται να σημαδεύει με το όπλο του έξω από το παράθυρο ενός κατεστραμμένου σπιτιού στη Γάζα ή στον Λίβανο.

Διαδικτυακή διαφημιστική καμπάνια για την ισραηλινή εταιρεία λιπαντικών Noom

Αυτό το πρόσφατο Πάσχα, οι καταναλωτές στα ισραηλινά σούπερ μάρκετ μπορούσαν να βρουν «Μάτσες Ηρωισμού» και «Μάτσες των Αναδυόμενων Λεόντων» (αναφορά στην ονομασία που έδωσε το Ισραήλ στον πόλεμο του Ιουνίου με το Ιράν), με συσκευασίες που έφεραν εικόνες στρατιωτών, βομβαρδιστικών B-2 και αεροσκαφών F-15 «καθ' οδόν για να βομβαρδίσουν το Ιράν». Σε ένα καφέ του Τελ Αβίβ, μπορεί κανείς να βρει ένα προφιτερόλ που φέρει το όνομα ενός πεσόντος στρατιώτη – μέρος μιας ευρύτερης πρόσφατης τάσης στο Ισραήλ να δίνονται σε φαγητά και ποτά ονόματα για να «τιμηθούν» οι νεκροί.

Ο υπερμιλιταρισμός αφήνει ελάχιστο χώρο για οτιδήποτε άλλο πέρα από τον διαρκή πόλεμο. Ο Ισραηλινός πρωθυπουργός

Μπενιαμίν Νετανιάχου το παραδέχθηκε τον Σεπτέμβριο, όταν υποστήριξε ότι το Ισραήλ πρέπει να γίνει μια «υπερ-Σπάρτη», διασφαλίζοντας οικονομική αυτάρκεια και επεκτείνοντας την εγχώρια παραγωγή όπλων για να αντιμετωπίσει την αυξανόμενη «διπλωματική απομόνωση» της χώρας.

Μόνο με την αποδόμηση αυτής της ιδεολογίας – και ιδιαίτερα του μύθου ότι ο σιωνιστικός милитарισμός διασφαλίζει, αντί να απειλεί, την εβραϊκή ασφάλεια – μπορούμε να αρχίσουμε να κινούμαστε προς ένα διαφορετικό, πιο δίκαιο και ευημερούν μέλλον τόσο για τους Εβραίους όσο και για τους Παλαιστινίους.

Ανακοίνωση του Αναρχικού Μετώπου Ιράν – Ενάντια σε όλες τις κυβερνήσεις, ενάντια στον πόλεμό τους.

Για πάνω από έναν μήνα, Αμερικανικές και Ισραηλινές βόμβες πέφτουν στο Ιράν. Άμαχοι πεθαίνουν. Εκατοντάδες από αυτούς είναι παιδιά. Πάνω από ένα εκατομμύριο άνθρωποι έχουν εκτοπιστεί. Το διαδίκτυο έχει διακοπεί από τις 28 Φεβρουαρίου. Ο πόλεμος έχει πλέον εξαπλωθεί σε όλη την περιοχή.
Αλλά θέλουμε να πούμε κάτι που τα μέσα ενημέρωσης δεν θα πουν για εμάς.

Δεν θρηνούμε για την Ισλαμική Δημοκρατία. Έχουμε αγωνιστεί εναντίον της σε όλη μας τη ζωή. Έχει βασανίσει τους συντρόφους μας. Έχει φυλακίσει τις αδελφές μας. Έχει σφαγιάσει τον λαό μας για σαράντα επτά χρόνια. Αλλά οι βόμβες της αυτοκρατορίας

δεν είναι η απελευθέρωσή μας. Ο Τράμπ το είπε ο ίδιος, δεν πολεμά για τη δημοκρατία. Δεν πολεμά για τις γυναίκες του Ιράν. Πολεμά για τα στρατηγικά συμφέροντα των Ηνωμένων Πολιτειών, για να καταστρέψει τις πυραυλικές δυνατότητες, για να ελέγξει την περιοχή. Η Ουάσιγκτον δεν ρίχνει βόμβες για την ελευθερία. Ρωτήστε τον λαό του Ιράκ. Ρωτήστε τον λαό του Αφγανιστάν.

Και ενώ οι βόμβες πέφτουν απ' έξω, η Ισλαμική Δημοκρατία διεξάγει πόλεμο από μέσα. Διαδηλωτές εκτελούνται. Πολιτικοί κρατούμενοι είναι κλειδωμένοι σε κελιά χωρίς τροφή. Οι σύντροφοί μας αγνοούνται. Το καθεστώς χρησιμοποιεί τους κρατούμενους ως ανθρώπινες ασπίδες σε στρατιωτικές βάσεις. Ο λαός του Ιράν είναι παγιδευμένος ανάμεσα σε δύο μορφές βίας. Η μία φοράει τουρμπάνι. Η άλλη φοράει κοστούμι.

Σε όσους ανεμίζουν τη σημαία του Σάχη στη διασπορά λέμε ξεκάθαρα: δεν επιβιώσαμε σαράντα επτά χρόνια μιας δικτατορίας για να παραδώσουμε τη χώρα μας στον γιο μιας άλλης. Το στέμμα και το τουρμπάνι είναι δύο όψεις του ίδιου νομίσματος.

Αρνούμαστε και τα δύο.

Αυτό που θέλουμε είναι απλό. Μια κοινωνία χτισμένη από τα κάτω. Χωρίς αφέντες. Χωρίς μουλάδες. Χωρίς σάχηδες. Οι εργάτες να έχουν τον έλεγχο των χώρων εργασίας τους. Οι κοινότητες να αυτοοργανώνονται και να αυτοδιαχειρίζονται. Όλοι οι λαοί ελεύθεροι να καθορίζουν το δικό τους μέλλον.

Στεκόμαστε με τον λαό του Ιράν, όχι με τις κυβερνήσεις των Ηνωμένων Πολιτειών και του Ισραήλ, όχι με την Ισλαμική Δημοκρατία, όχι με το Στέμμα.

Με τον λαό.

Όχι στον ιμπεριαλιστικό πόλεμο!

Ούτε Μουλάς! Ούτε Σάχης!

Γυναίκα – Ζωή – Ελευθερία!

Βγήκαν τα ξίφη – Του Raúl

Zibechi

Του Raúl Zibechi

Πηγή : jornada.com.mx

Μετάφραση : Μαριλένα Ευσταθιάδη

Η επίθεση των ισχυρών σε βάρος λαών εντείνεται σε κάθε γωνιά του πλανήτη. Οι ΗΠΑ και οι περιφερειακοί τους σύμμαχοι βρίσκονται πίσω από τις πολυάριθμες επιθέσεις που εξαπολύονται τον τελευταίο καιρό, οι οποίες απειλούν να επεκταθούν όσο δεν υπάρχουν μηχανισμοί ικανοί να τις σταματήσουν. Η ατιμωρησία είναι κανόνας αυτήν την περίοδο, κατά την οποία οι μεγάλες δυνάμεις σχεδιάζουν ένα νέο παγκόσμιο χάρτη προσαρμοσμένο στα συμφέροντά τους.

Από τη στιγμή που η γενοκτονία στη Γάζα έμεινε εντελώς ατιμώρητη, άνοιξαν οι πύλες της καταστολής και της βίας εναντίον των λαών. Οι κυρίαρχες τάξεις του κόσμου πιστεύουν ότι μπορούν να αναστρέψουν την παρακμή των εθνών-Κρατών τους μέσω της στρατιωτικής δύναμης. Η μακρά και τρομερή ιστορία της αποικιοκρατίας τούς δείχνει το δρόμο.

Στις λιγοστές εβδομάδες του νέου έτους εξαπολύονται άγριες επιθέσεις εναντίον των λαών της Βενεζουέλας, του Ιράν και των Κούρδων, σε μια κλιμάκωση συνάμα ραγδαία και σαρωτική. Ακόμη και εντός των ΗΠΑ, ο πρόεδρος Τραμπ φαίνεται διατεθειμένος να στείλει χίλιους πεντακόσιους στρατιωτικούς για να καταπνίξει την εξέγερση του πληθυσμού της Μινεάπολις ενάντια στις απελάσεις της υπηρεσίας μετανάστευσης (ICE) που δολοφόνησε μια γυναίκα πριν από κάποιες μέρες.

Απέναντι στη Βενεζουέλα, εξακολουθούν να χρησιμοποιούν τη στρατηγική της ασφυξίας που, αν και αποσκοπεί στην κατάρρευση του καθεστώτος, πλήττει κυρίως τον πληθυσμό, τον οποίο καταδικάζει σε πείνα με την ελπίδα ότι θα εξεγερθεί εναντίον της κυβέρνησης. Πρόκειται για μια στρατηγική που ήδη

εφαρμόζεται απέναντι σε άλλες χώρες, με τον κουβανικό λαό να βρίσκεται στο στόχαστρο του Πενταγώνου, το οποίο αποτελεί τον εγκέφαλο αυτών των σχεδίων εγκλωβισμού ολόκληρων πληθυσμών.

Η περίπτωση του Ιράν είναι μια τραγωδία που εκθέτει τις τάσεις της αριστεράς εξαιτίας της ανεξήγητης σιωπής τους. Η καταστολή του Κράτους φαίνεται να έχει στοιχίσει τη ζωή σε περισσότερους από 10 χιλιάδες ανθρώπους. Σε αυτό οδήγησε μια αποτρόπαιη καταστολή, την οποία δεν μπορεί να δικαιολογήσει το γεγονός ότι οι ΗΠΑ, το Ισραήλ και το Ηνωμένο Βασίλειο πυροδοτούν τη λαϊκή κινητοποίηση που, ακόμη κι αν το αρνούνται, έχει τις ρίζες της στην επιδείνωση των συνθηκών διαβίωσης και την επίμονη καταστολή.

Ο κουρδικός λαός δέχεται σφοδρές επιθέσεις από το τζιχαντιστικό καθεστώς που κυβερνά τη Συρία, με την συνεργασία της Τουρκίας. Στις αρχές του Γενάρη, επιτέθηκαν σε κουρδικές γειτονιές στο Χαλέπι, αναγκάζοντάς τες να υποχωρήσουν, και τώρα επιχειρούν εναντίον της αυτονομίας της Ροζάβα ελπίζοντας να εξαλείψουν τη διαδικασία αυτοκυβέρνησης που καλλιεργείται από τον κουρδικό πληθυσμό εδώ και 14 χρόνια.

Κατά τα φαινόμενα, υπήρξε μια συμφωνία μεταξύ Τουρκίας και Ισραήλ, με την έγκριση της Ουάσιγκτον και της Ευρωπαϊκής Ένωσης: η Άγκυρα συμφωνεί στον έλεγχο της νότιας Συρίας από το Τελ Αβίβ με αντάλλαγμα να έχει το ελεύθερο απέναντι στη Ροζάβα, που είναι ο στρατηγικός της στόχος. Οι δυνάμεις απορρίπτουν την όποια συμφωνία, βάζουν τέλος σε μια «ειρηνευτική διαδικασία» που ούτε πρόλαβε να ανοίξει τα φτερά της και κηρύσσουν τη λήξημιας πλασματικής τουρκικής κρίσης με την υποστήριξη του δυτικού μπλοκ.

Η περίπτωση των Κούρδων απεικονίζει πώς οι δυνάμεις και τα έθνη-Κράτη βλέπουν τους λαούς σαν έναν εύπλαστο πηλόστον οποίο μπορεί να δώσει μορφή η καπιταλιστική γεωπολιτική. Στην πραγματικότητα, για τους καταπιεσμένους λαούς ποτέ δεν υπήρξε δημοκρατία ούτε καλές κυβερνήσεις, αλλά μια αυστηρή επιτήρηση και έλεγχος που τώρα καταλήγουν σε χτυπήματα σαν αυτά που

έριχνε το ιππικό με τα ξίφη του στους λαούς που δεν υποτάσσονταν. Πιστεύω πως αυτή η υπόθεση μας οδηγεί αναγκαστικά σε μια πιο διευρυμένη θεώρηση της κατάστασης.

Οι μεγάλοι στοχαστές του πολέμου, αν και έδρασαν σε διαφορετικές εποχές και γεωγραφίες και απέναντι σε διάφορους εχθρούς, συγκλίνουν σε ορισμένα κεντρικά σημεία που δεν έχουν καμία σχέση με τα όπλα και τις πολεμικές τεχνολογίες. Για τον Σουν Τσου, ο πρώτος βασικός παράγοντας που πρέπει να ληφθεί υπόψη είναι «η ηθική επιρροή», με την οποία εννοεί ότι «ο λαός πρέπει να βρίσκεται σε αρμονία με τους ηγέτες του». Παρά το γεγονός ότι ήταν Πρώσος στρατιωτικός, ο Καρλ φον Κλάουζεβιτς υποστήριξε ότι δεν υπάρχει στον κόσμο καμία δύναμη πιο σπουδαία από το πνεύμα του λαού που έχει πάρει τα όπλα και ότι, δίπλα σε αυτό, δεν υπάρχουν ανώτερα τεχνικά ή στρατιωτικά μέσα. Έφτασε μάλιστα σε σημείο να πει ότι ο λαός είναι «ο θεός του πολέμου».

Ο Μάο είναι πιο συγκεκριμένος και υποστηρίζει στα γραπτά του σχετικά με την εισβολή της Ιαπωνίας στην Κίνα πως «η κινητοποίηση ολόκληρου του λαού θα σχηματίσει μια απέραντη θάλασσα που θα πνίξει τον εχθρό, θα δημιουργήσει τις συνθήκες που θα αντισταθμίσουν την κατωτερότητά μας, και άλλα στοιχεία, και θα παρέχει τις προϋποθέσεις για να ξεπεραστούν όλες οι δυσκολίες στον πόλεμο».

Σε όλες τις περιπτώσεις, ο λαός είναι το επίκεντρο, όχι ένα απλό εργαλείο ή μέσο για την επίτευξη στόχων. Ένας συγκεντρωτισμός που επισκιάστηκε αργότερα από την αριστερά, τόσο την εκλογική όσο και την επαναστατική, σε μια ηθική παρακμή που μετατρέπει τους λαούς σε θεατές ή εκτελεστές αποφάσεων που παίρνουν άλλοι. Αφού διαπιστώσουμε αυτήν την θεμελιώδη αρχή, μπορούμε να εξετάσουμε και άλλες πτυχές του πολέμου. Οι μεγάλοι στρατηγοί συμφωνούν στο ότι η άμυνα είναι ανώτερη της επίθεσης, ένα ζήτημα επίκαιρο ενόψει των πολέμων από τα πάνω.

Ωστόσο, η άμυνα δεν μπορεί να είναι παθητική αλλά «αντίσταση

κι εξέγερση», όπως διδάσκουν οι Ζαπατίστας, καθώς αυτές είναι οι προϋποθέσεις για να αλλάξει ο κόσμος όταν όλοι οι άνεμοι φυσούν εναντίον των λαών.

Ενημέρωση από συντρόφους του Αναρχικού Μετώπου στο Ιράν – Τρίτη / 13 Ιανουαρίου 2026

Συγκλονιστική αναφορά για τη σφαγή χιλιάδων ανθρώπων στους δρόμους του Ιράν

Τρίτη 13 Ιανουαρίου 2026

Σήμερα είναι η δέκατη έβδομη ημέρα του επαναστατικού αγώνα του λαού στο Ιράν και η έκτη ημέρα πλήρους και καθολικής διακοπής του διαδικτύου.

Σύμφωνα με μια αδιανόητη αναφορά για τον αριθμό των νεκρών στον πόλεμο της μέχρι τα δόντια οπλισμένης ισλαμικής κυβέρνησης ενάντια σε άοπλους πολίτες, λάβαμε το παρακάτω μήνυμα, το οποίο λόγω της διακοπής του διαδικτύου δεν είναι δυνατόν να ελεγχθεί διεξοδικά από διαφορετικές πηγές.

Η Τεχεράνη έχει τουλάχιστον πέντε χιλιάδες νεκρούς. Μόνο από τους συναδέλφους μου σκοτώθηκαν 5 άτομα και οι υπόλοιποι συνάδελφοι έχουν χάσει τουλάχιστον έναν συγγενή ή γνωστό.

Στη γειτονιά Σαρτσέσμε, το βράδυ της Πέμπτης σκοτώθηκαν 200 άτομα.

Στο Σααντάτ Αμπάντ περίπου 150 άτομα.

Στη δική μας γειτονιά, το βράδυ της Πέμπτης σκοτώθηκαν 10 άτομα και το βράδυ της Παρασκευής 50 άτομα.

Χθες το βράδυ στη γειτονιά Φαλάχ σκοτώθηκαν πάνω από 100 άτομα.

Ένας στενός συγγενής συναδέλφου μου εργάζεται στο τμήμα παράδοσης σορών στο Μπεχέστ-ε Ζαχρά. Μίλησα προσωπικά μαζί του. Είπε ότι φέρνουν τα πτώματα με φορτηγά-ψυγεία. Από την Πέμπτη έχουν έρθει τόσα πολλά φορτηγά που από χθες δεν παραλαμβάνουν πλέον σορούς. Όλοι έχουν δεχτεί πυρά από το στήθος και πάνω, οι περισσότεροι είναι νέοι, δυστυχώς.

Ένας άλλος συνάδελφος είπε ότι ένας συγγενής του, που τυχαία είχε κατάστημα στη γειτονιά μας, την Πέμπτη στις 7 το απόγευμα κατέβαζε το ρολό του μαγαζιού του όταν πυροβολήθηκε από πίσω και σκοτώθηκε. Η οικογένειά του έλεγξε τα βίντεο από τις κάμερες του καταστήματος και είδε ότι ένα μαύρο Hilux πυροβόλησε από μέσα από την καμπίνα και έφυγε με μεγάλη ταχύτητα.

Ένας από τους συναδέλφους μας που σκοτώθηκε, η οικογένειά του πήγε στο νοσοκομείο για να παραλάβει τη σορό, αλλά τους είπαν ότι επειδή είχε δεχτεί πυρά δεν μπορούν να την παραδώσουν. Μία νοσηλεύτρια είπε στην οικογένεια ότι την πρώτη νύχτα έφεραν πάνω από 300 άτομα στο νοσοκομείο τους, αλλά ήρθαν κάποιοι με πολιτικά, κλείδωσαν την πόρτα του χειρουργείου και είπαν ότι κανείς δεν έχει δικαίωμα να χειρουργήσει ή να περιθάλψει τους τραυματίες. Στοίβαξαν όλους τους τραυματίες, ζωντανούς και νεκρούς μαζί, σε ένα δωμάτιο και είπαν: όποιος πέθανε, πέθανε – όποιος έμεινε ζωντανός, “τελειώστε τον”. Ο καημένος είχε βγει στη σύνταξη μόλις τον προηγούμενο μήνα.

Το καθεστώς παίρνει ακόμη και χρήματα για να παραδώσει τις σορούς των θυμάτων των διαδηλώσεων.

Σύμφωνα με τις αναφορές συντρόφων από το Αναρχικό Μέτωπο, μετά τη διακοπή του ίντερνετ, τεράστιος αριθμός ανθρώπων βγήκε στους δρόμους – σε βαθμό που δεν μπορεί να συγκριθεί με καμία

προηγούμενη διαδήλωση.

Αυτό το πλήθος καταστάληκε μαζικά με πραγματικά πυρά.

Με τέτοια ένταση ώστε εκατοντάδες άνθρωποι έπεσαν ταυτόχρονα στο έδαφος στην ανατολική Τεχεράνη.

Η κατάσταση στα νοσοκομεία της Τεχεράνης το Σάββατο ήταν τέτοια που, μόνο στο νοσοκομείο Ιμάμ Χοσεΐν, ανακοινώθηκαν επίσημα τουλάχιστον 120 νεκροί, οι οποίοι μεταφέρθηκαν στο Καχριζάκ.

Δεν έχουμε σχεδόν καμία ασφαλή οδό επικοινωνίας στο εσωτερικό της χώρας.

Σχεδόν όλα τα μέσα επικοινωνίας βρίσκονται υπό παρακολούθηση, καταστολή και υποκλοπή.

Πρόσφατα, ένας από τους συντρόφους του Αναρχικού Μετώπου τραυματίστηκε από μη πολεμική σφαίρα και, επιπλέον, ξυλοκοπήθηκε με το κοντάκι όπλου. Έχει τραυματιστεί σοβαρά, αλλά η κατάστασή του είναι πλέον σχετικά καλύτερη.

Ο αριθμός των τραυματιών είναι πάρα πολύ μεγάλος, όμως χρειάζονται χρήματα για χειρουργικές επεμβάσεις. Στο εσωτερικό της χώρας προσπαθούμε να συγκεντρώσουμε οικονομική βοήθεια για την κάλυψη αυτών των εξόδων.

Προσωπικά είδα, ανάμεσα σε όσους δέχτηκαν επιθέσεις και τυφλώθηκαν, παιδιά ηλικίας 9 έως 12 ετών. Ωστόσο, τα κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης, με το σκεπτικό ότι «δεν πρέπει να πανικοβληθεί ο κόσμος» και ότι «δεν μπορούν να επιβεβαιωθούν οι ειδήσεις», δημοσιεύουν ελάχιστες πληροφορίες σχετικά με τον αριθμό των νεκρών, των συλληφθέντων και των τραυματιών.

Γι' αυτό σας ζητάμε να ενημερώσετε σχετικά.

Στο εσωτερικό, για λόγους παρακολούθησης και ενημέρωσης, αναγκαζόμαστε να χρησιμοποιούμε εξαιρετικά ανασφαλή μέσα· γι' αυτό είναι πιθανό να αντιμετωπίσουμε στο μέλλον εκτεταμένες

σκευωρίες και διώξεις.

Όσον αφορά την τρέχουσα κατάσταση, στην Τεχεράνη δεν παρατηρούνται μεγάλες συγκεντρώσεις, παρά μόνο νυχτερινά συνθήματα. Στις άλλες πόλεις, και ιδιαίτερα στις μικρότερες, φαίνεται πως εξακολουθεί να υπάρχει ένα επίπεδο ανθεκτικότητας και συνέχισης των διαμαρτυριών.

Στην Τεχεράνη, οι δυνάμεις καταστολής εισβάλλουν από τους δρόμους σε σπίτια γειτονιών που θεωρούνται «εμπλεκόμενες», σπάζουν πόρτες με πρόσχημα τη συλλογή δορυφορικών πιάτων και προχωρούν σε έρευνες κατοικιών. Αυτή είναι η κατάσταση που βιώνουμε αυτή τη στιγμή.

Λάβετε υπόψη ότι ο αριθμός των συλλήψεων είναι εξαιρετικά υψηλός, ενώ ένα άτομο που σχετίζεται με εμάς –αν και όχι άμεσα σύντροφος– έχει εξαφανιστεί.

Οι οικογένειες παραπέμπονται στην αστυνομία πρόληψης και τεράστιος αριθμός ανθρώπων αναζητά τους συγγενείς του.

Επίσης, ένας φίλος του οποίου η κόρη σκοτώθηκε σε αυτές τις διαδηλώσεις, ενημερώθηκε ότι η σορός της μεταφέρθηκε στο Καχριζάκ. Για να του την παραδώσουν, του ζήτησαν 150 εκατομμύρια τομάν και να υπογράψει δέσμευση ότι δεν θα μιλήσει σε κανένα μέσο. Τα στοιχεία αυτού του ατόμου βρίσκονται στη διάθεσή μας.

Θέλω να τονιστεί ότι η πλειονότητα όσων τυφλώθηκαν, όσων έσπασαν σαγόνια και κόκαλα και όσων δολοφονήθηκαν –σύμφωνα με μαρτυρία ενός επόπτη του νοσοκομείου Ιμάμ Χοσεΐν– είναι ηλικίας από 12 έως 27 ετών.

Επομένως, αυτό δεν είναι μόνο έγκλημα κατά της ανθρωπότητας, αλλά και έγκλημα κατά των παιδιών. Συμμετέχω προσωπικά στις διαδηλώσεις, εκπροσωπώ τη φωνή μας και βοηθάω τους άλλους.

Στο εσωτερικό του Ιράν, ο λαός είναι βαθιά πενθών, λυπημένος και εξοργισμένος. Όλοι έχουν υπάρξει μάρτυρες αιματηρών

σκηνών.

ΛΟΥΤΡΟ ΑΙΜΑΤΟΣ ΣΤΗΝ ΤΕΧΕΡΑΝΗ ΚΑΙ ΑΛΛΕΣ ΠΟΛΕΙΣ ΤΟΥ ΙΡΑΝ

Σύντομη ενημέρωση – Κυριακή, 11 Ιανουαρίου 2026

Σήμερα συμπληρώνεται η δέκατη πέμπτη ημέρα του επαναστατικού αγώνα του λαού και η τέταρτη ημέρα πλήρους, πανεθνικού αποκλεισμού του διαδικτύου στο Ιράν. Οι διαδηλώσεις αυτές ξεκίνησαν την Κυριακή 28 Δεκεμβρίου 2025, εν μέσω εξαιρετικά οξέων πολιτικών, οικονομικών και κοινωνικών συνθηκών.

Από τις 8 Ιανουαρίου 2026 οι διαδικτυακές γραμμές έχουν διακοπεί πλήρως, ενώ ακόμη και πριν από αυτό, από τις πρώτες κιόλας ημέρες των διαδηλώσεων, η πρόσβαση στο διαδίκτυο συνοδευόταν από δραστική μείωση της ταχύτητας, σκόπιμες παρεμβολές και τοπικούς αποκλεισμούς, ιδίως στις περιοχές των διαμαρτυριών. Οι τηλεφωνικές επικοινωνίες έχουν επίσης γίνει ασταθείς και περιορισμένες και οι άνθρωποι μπορούν να επικοινωνούν μόνο για μικρό χρονικά διαστήματα.

Υπό αυτές τις συνθήκες πλήρους πληροφοριακού αποκλεισμού, περιορισμένες αναφορές φτάνουν σε εμάς έμμεσα από συντρόφους μέσα στη χώρα. Σύμφωνα με αυτές τις αναφορές, κατά τις διαδηλώσεις των τελευταίων νυχτών στην Τεχεράνη έχει σημειωθεί μία εξαιρετικά αιματηρή και σκληρή καταστολή με τη χρήση στρατιωτικών όπλων, με πληροφορίες για τη δολοφονία αρκετών εκατοντάδων έως και αρκετών χιλιάδων ανθρώπων (συμπεριλαμβανομένων παιδιών) σε όλο το Ιράν. Κάποιοι από τους συντρόφους μας ανέφεραν ότι οι ίδιοι έφτασαν πολύ κοντά στο να χτυπηθούν από απευθείας πυρά των δυνάμεων ασφαλείας και του στρατού.

Ένας άλλος σύντροφός μας που μετέβη στο Νοσοκομείο Ιμάμ Χοσεΐν στην Τεχεράνη ανέφερε ότι τουλάχιστον 13 θάνατοι έχουν καταγραφεί μόνο σε αυτό το νοσοκομείο και ότι μεγάλος αριθμός τραυματιών έχει νοσηλευτεί. Παράλληλα, από περιοχές όπως το Ναζί Αμπάντ στο νότο και η Πλατεία Ιμάμ Χοσεΐν στην ανατολική Τεχεράνη, έχουμε λάβει αναφορές για απευθείας πυροβολισμούς και τη δολοφονία διαδηλωτών. Τις τελευταίες ημέρες οι συγκρούσεις έχουν ενταθεί απότομα και η καταστολή των διαδηλωτών συνεχίζεται.

Προς το παρόν, λόγω της διακοπής του διαδικτύου, η επικοινωνία μας με πολλούς συντρόφους μέσα στο Ιράν έχει διακοπεί πλήρως, γεγονός που έχει αυξήσει σοβαρά την ανησυχία μας για την κατάστασή τους.

Παρότι το κυρίαρχο ισλαμοφασιστικό κράτος, επιβάλλοντας πληροφοριακό αποκλεισμό, επιχειρεί μάταια να αποκρύψει την πραγματική έκταση αυτής της φρικτής σφαγής από τη δημόσια γνώμη στο Ιράν και διεθνώς, πολλές αναφορές που αποκαλύπτουν τις διαστάσεις αυτών των εγκλημάτων εμφανίζονται μέσω των κοινωνικών δικτύων.

Ο «Ραδιοτηλεοπτικός Οργανισμός της Ισλαμικής Δημοκρατίας του Ιράν», ένα από τα ελάχιστα κρατικά μέσα ενημέρωσης που εξακολουθούν να έχουν πρόσβαση στο διαδίκτυο, μίλησε για ένα βίντεο που δημοσιεύθηκε σήμερα από το Καχριζάκ, στο νότιο τμήμα της Τεχεράνης, στο οποίο διακρίνονται τα σώματα πολλών από τους νεκρούς, αποδίδοντας όμως τους θανάτους τους στους «διαδηλωτές».

Η «Οργάνωση Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων του Ιράν», με έδρα τη Νορβηγία στη Βόρεια Ευρώπη, ανακοίνωσε σήμερα: «Ταυτόχρονα με την επέκταση των αντικυβερνητικών διαδηλώσεων και περισσότερες από 60 ώρες μετά τον πανεθνικό αποκλεισμό του διαδικτύου, η καταστολή και η δολοφονία διαδηλωτών σε διάφορα σημεία της χώρας, ιδιαίτερα στην Τεχεράνη, έχει ενταθεί σημαντικά... Από την αρχή των διαδηλώσεων, έχει επιβεβαιωθεί η δολοφονία τουλάχιστον 192 διαδηλωτών, εκ των οποίων οι 9 ήταν κάτω των

18 ετών». Η ίδια οργάνωση προειδοποίησε επίσης: «Ταυτόχρονα, έχουμε ανεπιβεβαίωτες αναφορές για τη δολοφονία περισσότερων από 2.000 ανθρώπων, οι οποίες, λόγω του πλήρους αποκλεισμού του διαδικτύου και των σοβαρών περιορισμών στην πρόσβαση σε πληροφορίες, αντιμετωπίζουν μεγάλες δυσκολίες ανεξάρτητης επαλήθευσης υπό τις παρούσες συνθήκες».

Άλλες ανεπιβεβαίωτες ειδήσεις έχουν επίσης δημοσιευθεί σε ορισμένα κοινωνικά δίκτυα εκτός Ιράν, εκτιμώντας τον αριθμό των σφαγιασθέντων σε όλη τη χώρα κοντά στους 15.000.

ΓΥΝΑΙΚΑ – ΖΩΗ – ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Αναρχικό Μέτωπο

Ανακοίνωση του Αναρχικού Μετώπου σχετικά με τη διακοπή των διαδικτυακών γραμμών στο Ιράν

Σε όλες τις πόλεις της γεωγραφίας του Ιράν βρίσκεται σε εξέλιξη μια τελική και καθοριστική εξέγερση. Το κατασταλτικό καθεστώς και οι μισθοφορικές του δυνάμεις καταρρέουν, και διαμορφώνεται μια συλλογική εμπειρία αντίστασης και ελευθερίας στην οποία έχουν μερίδιο όλοι οι ελευθεριακοί άνθρωποι. Το αποτέλεσμα αυτών των διαδηλώσεων δεν καθορίζεται ούτε από τις παγκόσμιες δυνάμεις ούτε από την πρωτεύουσα· αντίθετα, διαμορφώνεται στην καρδιά των γειτονιών των πόλεων. Το μάθημα που αντλούμε από την εξέγερση ενάντια στο αυταρχικό καθεστώς είναι ότι όταν οι άνθρωποι μοιράζονται κοινές εμπειρίες, γνώση και εμπιστοσύνη, η παρουσία τους στους δρόμους γίνεται

ισχυρότερη, πιο αποτελεσματική και ασφαλέστερη. Παράλληλα, κλείνουν οι δρόμοι διείσδυσης και ιδιοποίησης από αυταρχικούς και μισθοφόρους.

Όταν οι αυθόρμητες και επαναστατικές επιτροπές γειτονιάς συνδέονται μεταξύ τους, μέσα από αυτή τη σύνδεση θα προκύψουν αστικές κομμούνες. Ένα οριζόντιο, δυναμικό και υπόλογο δίκτυο, που αυτοδιοικείται χωρίς κυριαρχία και κατανέμει τη λήψη αποφάσεων, τον συντονισμό και την ευθύνη σε όλους. Η επικοινωνία μεταξύ των καντονιών –τα οποία αποτελούνται από σύνολα κομμούνων των γύρω περιοχών– βασίζεται στη συλλογική εμπειρία και συνεργασία και μετατρέπεται σε ένα ζωντανό δίκτυο που δεν περιορίζεται σε ένα κέντρο ή σε επιβεβλημένη εξουσία, αλλά στο οποίο ρέει η συλλογική βούληση.

Με τη συνέχιση αυτής της πορείας, μετά την κατάρρευση του ολοκληρωτικού καθεστώτος, η κοινωνία δεν θα μείνει αποπροσανατολισμένη ούτε θα χρειαστεί την αναπαραγωγή ενός κεντρικού κράτους. Η ζωή, η ασφάλεια, η ανοικοδόμηση και η συλλογική λήψη αποφάσεων θα αναδυθούν μέσα από τα ίδια αυτά δίκτυα, και η εξουσία, αντί να συγκεντρώνεται σε ένα σημείο, θα μοιράζεται ανάμεσα στους ανθρώπους. Αυτή η πορεία καθιστά βιώσιμη την ελευθερία και τη συλλογική αυτοδιοίκηση και εξουδετερώνει κάθε προσπάθεια ιδιοποίησης της λαϊκής βούλησης. Το αίμα των διαδηλωτών δεν θα στρώσει κόκκινο χαλί για κανέναν άρχοντα ή ξένη δύναμη· η κοινωνία θα επιστρέψει στους πραγματικούς της ιδιοκτήτες.

Αυτή τη στιγμή, οι διαδικτυακές γραμμές στις πόλεις του Ιράν έχουν διακοπεί και οι ενεργοί σύντροφοι έχουν χάσει την επικοινωνία τους μαζί μας. Με βάση τα προηγούμενα γεγονότα, αυτό μπορεί να αποτελεί ένα βαθιά ανησυχητικό σημάδι της πολιτικής κατάστασης και της πιθανότητας μιας νέας μαζικής σφαγής των αγωνιζόμενων ανθρώπων από τις κρατικές δυνάμεις ασφαλείας και τον στρατό του φασιστικού καθεστώτος που κυριαρχεί στη γεωγραφία του Ιράν.

Γυναίκα – Ζωή – Ελευθερία

Ενημέρωση από την δράση των Αναρχικών στις διαδηλώσεις “No kings” (ΗΠΑ)

Μετάφραση Ιωάννα Σπαή

Πηγή crimethinc.com

Αναφορές ανά τη χώρα

Ακολουθώντας το σύνθημα «**ΟΥΤΕ ΒΑΣΙΛΙΑΔΕΣ , ΟΥΤΕ ΑΦΕΝΤΕΣ**», ένα κάλεσμα για να υπάρξει μια αντιεξουσιαστική παρουσία στις 18 Οκτωβρίου 2025 στα συλλαλητήρια “**No kings**” σε όλες τις Ηνωμένες Πολιτείες. Επικοινωνήσα με αναρχικούς σε αρκετές πόλεις για να μάθουμε πώς πήγαν οι προσπάθειές τους και πώς αντιλαμβάνονται τις αλλαγές και τις προοπτικές αυτών των διαδηλώσεων.

Πολλοί από τους επίσημους διοργανωτές των διαδηλώσεων No Kings τονίζουν με πάθος ότι είναι ειρηνικές και νομοταγείς. Ταυτόχρονα, οι ομοσπονδιακές υπηρεσίες επιδεικνύουν την βιαιότητα και την αδιαφορία τους για το νομικό προηγούμενο, ενώ παράλληλα συσσωρεύουν σταθερά περισσότερους πόρους για να βλάψουν τις κοινότητες και να καταστείλουν την αντιπολίτευση. Ελλείψει ενός συγκεκριμένου σχεδίου για την αντιμετώπιση του γεγονότος ότι ο Ντόναλντ Τραμπ σαφώς δεν σκοπεύει να αποχωρήσει οικειοθελώς από το αξίωμα, η εστίαση σε συμβολικές, νομικές και ασήμαντες διαμαρτυρίες μπορεί μόνο να είναι αυτοκαταστροφική.

Για να ανταποκριθεί στην πρόκληση που θέτει ο ανερχόμενος φασισμός, το κίνημα κατά της κατάληψης της εξουσίας από τον Τραμπ θα πρέπει να βρει συγκεκριμένους τρόπους άσκησης επιρροής, πιθανώς συμπεριλαμβανομένων των τακτικών και των στρατηγικών που έχουν αναπτύξει οι αναρχικοί. Αυτό, αντί να τρομάζει τους συμμετέχοντες, θα προσελκύσει όσους τείνουν να παραμένουν σε απόσταση από τους αγώνες μέχρι να διακυβευτεί κάτι ουσιαστικό – συμπεριλαμβανομένων πολλών από τους φτωχότερους και πιο καταπιεσμένους, οι οποίοι συμμετείχαν στην εξέγερση για την δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ, αλλά έχουν σε μεγάλο βαθμό παραμείνει στο περιθώριο κατά τη διάρκεια των διαδηλώσεων No Kings μέχρι στιγμής.

Παρά την επιθυμία πολλών διοργανωτών του No Kings να παραμείνουν ειρηνικοί, ο Ντόναλντ Τραμπ και οι υποστηρικτές του είναι αποφασισμένοι να τους παρουσιάσουν ως τρελούς εξτρεμιστές. Ο ηγέτης της πλειοψηφίας της Βουλής, Στιβ Σκαλίζ, χαρακτήρισε το No Kings «συγκέντρωση μίσους για την Αμερική». Ο πρόεδρος της Βουλής, Μάικ Τζόνσον, περιέγραψε τους συμμετέχοντες ως «υποστηρικτές της Χαμάς», «αντίφα» και «μαρξιστές», ενώ ο βουλευτής της πλειοψηφίας της Βουλής, Τομ Έμερ, τους περιέγραψε ως εκπροσώπους της «τρομοκρατικής πτέρυγας» του Δημοκρατικού Κόμματος, μιας «μικρής αλλά πολύ βίαιης και θορυβώδης ομάδας». Ο υπουργός Μεταφορών Σον Ντάφι δήλωσε στο Fox News «Αυτό είναι μέρος των αντιφασιστικών, πληρωμένων διαδηλωτών». Όλα αυτά είναι γελοία ψεύδη, αλλά θα πρέπει να καταδείξουν στους Δημοκρατικούς ότι **δεν θα κερδίσουν τίποτα απολύτως προσπαθώντας να δείξουν πόσο ειρηνικοί και υπάκουοι είναι**. Ο Τραμπ και οι λακέδες του στοχεύουν να τους εκφοβίσουν ώστε να γίνουν παθητικοί – αλλά ανεξάρτητα από το πόσο παθητικοί είναι, η κυβέρνηση σκοπεύει να τους αντιμετωπίσει ως τρομοκράτες.

Ας κατηγορήσουν οι ακροδεξιοί απατεώνες και ο ίδιος ο Ντόναλντ Τραμπ ότι οι διαδηλωτές του No Kings είναι «αντιφασίστες» ή, αντιφατικά, ότι οι αναρχικοί προσπαθούν να διεισδύσουν στις διαδηλώσεις του No Kings. Οι ίδιοι οι ισχυρισμοί τους θα

υπονομεύσουν την αξιοπιστία αυτών των σημείων συζήτησης στα μάτια του ευρύτερου κοινού, ενώ παράλληλα θα αναγκάσουν εκατομμύρια ανθρώπους να αναρωτηθούν αν και αυτοί είναι πράγματι αντιφασίστες που θα πρέπει να επωφεληθούν από τα μαθήματα της μακράς παράδοσης της αντιεξουσιαστικής αντίστασης. Υπάρχουν ήδη ενδείξεις ότι αυτό συμβαίνει.

Τα παρακάτω ανέκδοτα, που προέρχονται από ποικίλα περιβάλλοντα σε όλη τη χώρα, δείχνουν τις απαρχές της αναρχικής συμμετοχής σε ένα κίνημα που πρέπει να επεκταθεί και να ενταθεί αν θέλουμε να αποτρέψουμε τη συλλογική καταστροφή.

Πρώτος απολογισμός: Μια μικρή αστική πόλη

Μία ομάδα που κυμαίνεται μεταξύ πέντε και δέκα ανθρώπων με ένα πανό, τρικάκια και μερικά μεγάφωνα κατάφεραν να επαναδρομολογήσουν και να καθοδηγήσουν την μεγαλύτερη πορεία που έχω δει ποτέ μου σε μια μεσαίου μεγέθους αστική περιοχή. Δεν είμαι σίγουρος πόσο μεγάλη ήταν, ήταν σίγουρα τεράστια με βάση τα τοπικά δεδομένα, πιθανώς χιλιάδες, μια τάξη μεγέθους μεγαλύτερη από ό,τι είδαμε το 2020, καθώς περιέβαλε εντελώς ένα πάρκο με περιφέρεια άνω των τριών μιλίων.

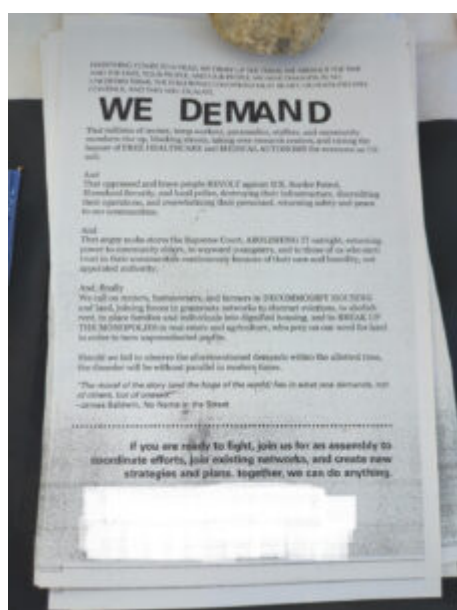
Στην αρχή, βαδίσαμε μόνοι μας στους δρόμους δίπλα στους διαδηλωτές της Indivisible, παρακάμπτοντας διάφορες αλληλεπιδράσεις με την αστυνομία ειρήνης που μας έλεγε να κατεβούμε από τον δρόμο. Η φράση «Αν το πλήθος είναι μεγαλύτερο από 100 άτομα, επιτρέπεται να πάρουμε μία λωρίδα» λειτούργησε καλά. Σταδιακά συγκεντρώσαμε μια αρκετά μεγάλη ομάδα για να σταματήσουμε σε μια διασταύρωση και στη συνέχεια στρίψαμε για να βαδίσουμε αντίθετα προς την κατεύθυνση της κυκλικής πορείας του πεζοδρομίου. Ως αποτέλεσμα, σχεδόν όλοι κάτω των 60 ετών (και μερικοί γενναίοι ηλικιωμένοι), συμπεριλαμβανομένων πολλών με πινακίδες υπέρ της «Antifa» και μερικές σημαίες των One Piece, κατέληξαν να κατεβαίνουν στους

δρόμους σε μια μαζική θυμωμένη πορεία που αφήφησε τους Protest marshals (εθελοντές που βοηθούν την αστυνομία στη διαχείριση μιας συγκέντρωσης/πορείας). Διαδηλωτές με σκούτερ και μοτοσικλέτες μας προστάτευσαν αυθόρμητα το πίσω μέρος. Σταματήσαμε σε διασταυρώσεις για να μεταφέρουμε το μήνυμά μας μέσω των μεγαφώνων και να προσκαλέσουμε το πλήθος να μας ακολουθήσει παρακολουθώντας μια εκδήλωση που είχαμε οργανώσει εκ των προτέρων (βλ. φυλλάδιο). Βαδίζοντας στο κέντρο της πόλης με ελάχιστη έως καθόλου αστυνομική παρουσία, ακόμη και ένα ή δύο άτομα να είχαν προετοιμαστεί καλύτερα θα μπορούσαν ίσως να είχαν ξεκινήσει κάτι ιστορικό. Αλλά αυτή η παρέμβαση – η πρώτη εδώ και πολύ καιρό στην οποία έχω δει διαδηλωτές να πραγματοποιούν με επιτυχία κάτι παρόμοιο με μια μαζική πορεία – είναι ένας προάγγελος των όσων θα ακολουθήσουν.

Το παρακάτω βίντεο δείχνει πώς ξεκίνησε και στη συνέχεια πώς συνέχισε. Οι φωτογραφίες δείχνουν τα τρικάκια που διανείμαμε και διαβάσαμε από τα μεγάφωνα και τα τραπέζια με τα zine που στήσαμε στο πάρκο, πέρα από όλα τα ντόνατς, νερό και μάσκες που διανείμαμε.

Πολύς κόσμος ήταν πολύ διστακτικός με το να εμπλακούν με ανθρώπους εκτός κινήματος αυτή τη στιγμή. Πιστεύω ότι είναι ένα λάθος. Οι φασίστες συνέθλιψαν την οικονομία, συστηματικά αποξένωσαν κάθε δημογραφικό στοιχείο εκτός των ναζί του Τουίτερ, και κατέστρεψαν την νομιμότητα των ομοσπονδιακών αρχών επιβολής του νόμου, των μέσων ενημέρωσης, του Ανωτάτου Δικαστηρίου και των δύο πολιτικών κομμάτων. Οι άνθρωποι είναι έξαλλοι, φοβισμένοι και αναζητούν απαντήσεις. Από πολλές απόψεις, είναι το ιδανικό περιβάλλον για τους αναρχικούς, αλλά πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να βγούμε από τη ζώνη άνεσής μας, να υπερασπιστούμε ανοιχτά και περήφανα τα ιδανικά μας και να αναλάβουμε κάποια ρίσκα εμπιστευόμενοι τους απλούς ανθρώπους.

Το πιο σημαντικό είναι ότι οι τελευταίοι εννέα μήνες έχουν δείξει ότι κανείς δεν έρχεται να μας σώσει. Αν δεν σηκωθούμε για να ανταποκριθούμε στη στιγμή – όχι μόνο οι αναρχικοί, αλλά όλοι οι απόκληροι που αντιτίθενται στον φασισμό – αυτό θα μπορούσε κάλλιστα να μας κοστίσει τη ζωή μας. Γι' αυτό πήγα στη συγκέντρωση. Ήθελα να ενημερώσω και τους άλλους επαναστάτες ότι δεν είναι μόνοι, ότι υπάρχουν και άλλοι τρόποι αντίστασης εκτός από τις άκαμπτες φιλελεύθερες πορείες, ότι δεν χρειάζεται να περιμένουμε την άδεια από κάποια εθνική οργάνωση για να αναλάβουμε δράση.

Δεύτερος απολογισμός: Μια μεγάλη κωμόπολη.

Συμμετείχα στη συγκέντρωση No Kings εδώ επειδή σύντροφοι είχαν βοηθήσει στην οργάνωσή της και επειδή ήταν ο καλύτερος τοπικός χώρος που μπορούσα να φανταστώ για να συναντήσω άλλους ανθρώπους που θέλουν να οργανωθούν, να αντισταθούν και να αντεπιτεθούν.

Το 50501 είναι ουσιαστικά απλώς ένα meme που υποστηρίζεται από κάποια signal threads και ομάδες στο Facebook. Είναι

εξαιρετικά ποικιλόμορφο πολιτικά και πολλοί αναρχικοί και κομμουνιστές φίλοι έχουν εμπλακεί σε τοπικό και κρατικό επίπεδο. Δεν ξέρω τι ακριβώς σημαίνει να λέω ότι ένα τόσο χαλαρό δίκτυο συνεργάζεται με την αστυνομία ή τους Δημοκρατικούς. Αυτό σημαίνει απλώς ότι ορισμένες προσωπικότητες μέσα σε αυτό (είτε σημαντικές είτε ασήμαντες) το έχουν κάνει, αλλά αυτό δεν αντικατοπτρίζει μια συλλογική συμφωνία που να υποστηρίζει αυτή τη συμπεριφορά. Υπό αυτές τις συνθήκες, νομίζω ότι θα πρέπει να αποφεύγουμε τις γενικευμένες κατηγορίες και, αντίθετα, απλώς να απομακρύνουμε τον πολιτικό μέσο όρο από τη συνεργασία της αστυνομίας ή την εξάρτηση από τους Δημοκρατικούς.

Οι κίνδυνοι ήταν σχεδόν μηδενικοί. Πολλές παρανοϊκές φήμες διαδόθηκαν τις προηγούμενες ημέρες. Σύντροφοι προσπάθησαν να τις καταρρίψουν και να καθησυχάσουν όσους ήταν νέοι στην πολιτική δραστηριότητα, οι οποίοι ήταν οι πραγματικοί στόχοι αυτού του μύλου των φημών. Είναι σαφές ότι ο φόβος είναι το μεγαλύτερο εμπόδιό μας αυτή τη στιγμή, περισσότερο από την πραγματική καταστολή, τη βία ή το ντράμα.

Είδα μια ηλικιωμένη φίλη που βίωσε μια δεκαετία ομοσπονδιακής παρενόχλησης επειδή ήταν φίλη με μερικούς από τους κατηγορούμενους του Green Scare. Δεν ανάρρωσε ποτέ πραγματικά και δεν βγαίνει συχνά σε πολιτικά πράγματα, ως αποτέλεσμα του τραύματος και του φόβου. Χάρηκε πολύ που βρέθηκε σε αυτή την εκδήλωση και συμμετείχε στην παράνομη πορεία απόσχισης μαζί μας και ίσως με 400 άλλα άτομα. Προσπαθούσε να σκεφτεί νέα συνθήματα και συνομιλούσε χαρούμενα μαζί μου κοντά στην πρώτη γραμμή της πορείας.

Νομίζω ότι θα ήταν καλύτερο για τους συντρόφους να είχαν έρθει όχι μόνο με φυλλάδια και ριζοσπαστικά zine, αλλά και με πανό και εργαλεία για να κάνουν την πορεία πιο σίγουρη και ικανή. Δεδομένης της ενέργειας που υπήρχε, ακόμη και αυτό το μεγάλο πλήθος, ενθουσιασμένο αλλά και φοβισμένο, πιθανότατα θα ήταν ενθουσιασμένο να κάνει περισσότερα βήματα προς την μαχητικότητα, με μικρά πράγματα όπως κιμωλία και

πυροτεχνήματα. Ήταν καθοριστικό το γεγονός ότι κάποιοι άνθρωποι έφεραν το δικό τους κινητό ηχοσύστημα, ξεχωριστό από αυτό που χρησιμοποιούσαν οι επίσημοι ομιλητές.

Τρίτος απολογισμός: Μια μικρή πόλη.

Στην πρώτη συγκέντρωση No Kings στην πόλη μας, τον Ιούνιο του 2025, ένα μπλοκ αναρχικών και άλλων αντιεξουσιαστών ξεκίνησε από μια διαφορετική τοποθεσία πιο κάτω στην περίφημη τοπική λεωφόρο και παρέλασε δίπλα από τη συγκέντρωση No Kings σε μια νεκρική πομπή με ένα φέρετρο για τον Ντόναλντ Τραμπ. Αυτή η παρέμβαση ήταν μεγάλη επιτυχία, προσελκύοντας περίπου εκατό άτομα από το πλήθος στο Δημαρχείο στο Ομοσπονδιακό Κτίριο, έναν από τους λίγους στόχους εδώ που συνδέεται πραγματικά με το καθεστώς στην Ουάσινγκτον. Το Ομοσπονδιακό Κτίριο φρουρούνταν αυστηρά από πράκτορες του DHS, οι οποίοι είχαν τεθεί σε υψηλή επιφυλακή μετά από μια ενέργεια λίγες εβδομάδες νωρίτερα, στην οποία κάποιος προφανώς χρησιμοποίησε ένα μαρκαδόρο κι έγραψε "Fuck ICE" σε μια γυάλινη πόρτα.

Λόγω αυτής της παρέμβασης, η τοπική ομάδα των Δημοκρατικών που διευθύνει τις φιλελεύθερες διαμαρτυρίες μη κερδοσκοπικών οργανώσεων 50501 μετακινήθηκε από την ιστορική λεωφόρο (ένας

αυτοκινητόδρομος διπλής κατεύθυνσης που είναι πολύ εύκολο να μπλοκαριστεί η κυκλοφορία) σε ένα πάρκο στη Δυτική Πλευρά που εφάπτεται ενός αυτοκινητόδρομου οκτώ λωρίδων. Το 2020, οι φιλελεύθεροι που ήθελαν να αποτρέψουν την πιθανότητα μιας πορείας μετά τη δολοφονία του Τζορτζ Φλόιντ πραγματοποίησαν επίσης αγρυπνία σε αυτό το πάρκο, αν και ευτυχώς, οι τοπικοί μαθητές λυκείου έκαναν τη δική τους παρέμβαση ως απάντηση. Ήταν σαφές στους αναρχικούς και στα παιδιά της πλατείας ότι επρόκειτο για μια προσπάθεια που αποσκοπούσε στον περιορισμό της ικανότητάς μας να βγαίνουμε στους δρόμους. Μετά την επιτυχία της περφόρμανς την πρώτη φορά, οι άνθρωποι ονειρεύτηκαν μια άλλη ιδέα για το πώς να παρέμβουν. Το σχέδιο ήταν να κατασκευαστεί μια μαριονέτα του Βασιλιά Ντόναλντ Τραμπ που θα απαιτούσε από τους διαδηλωτές να παραμείνουν στο πεζοδρόμιο και να μην κάνουν τίποτα για να απειλήσουν πραγματικά το καθεστώς του – μέχρι που ένας μοναχικός γελωτοποιός θα ηγούνταν μιας εξέγερσης δουλοπάροικων που θα συντρίβουν και θα καταστρέφουν τη μαριονέτα.

Δυστυχώς, η απειλή σφοδρών καταιγίδων και ανέμων με ένταση ανεμοστρόβιλων στην περιοχή μας υπονόμεισε αυτό το σχέδιο και την τελευταία στιγμή, οι άνθρωποι έπρεπε να σχεδιάσουν μια πιο μαχητική παρέμβαση.

Περίπου δώδεκα αναρχικοί, πλατειακοί και άλλοι ριζοσπάστες συγκεντρώθηκαν στο πάρκο στις 18 Οκτωβρίου με το σχέδιο να πάρουν μία ή δύο λωρίδες του αυτοκινητόδρομου και στη συνέχεια να επιστρέψουν στο πάρκο μέσω των ήσυχων κατοικημένων δρόμων που βρίσκονται κοντά. Σύμφωνα με μεταγενέστερες αναφορές, περίπου 2000 άτομα συγκεντρώθηκαν στο πάρκο και παρατάχθηκαν στο πεζοδρόμιο εκατέρωθεν του αυτοκινητόδρομου. Η ενέργεια και το ηθικό του πλήθους ήταν χαμηλά. Παρά το γεγονός ότι υποτίθεται ότι χρηματοδοτούνταν από δισεκατομμυριούχους, οι φιλελεύθεροι δεν είχαν φέρει μεγάφωνα, δεν ηγούνταν συνθημάτων και δεν είχαν μουσική στις καρδιές τους. Αρχίσαμε να βαδίζουμε γύρω από το πάρκο, συγκεντρώνοντας ένα πλήθος περίπου σαράντα ατόμων που φώναζαν και τραγουδούσαν. Οι άνθρωποι τραγούδησαν

το Bella Ciao, καθώς και έναν τοπικό ύμνο που δημιουργήθηκε για την τελευταία παρέμβαση στο συλλαλητήριο No Kings, που λέει:

Όχι Βασιλιάδες! Όχι Αφέντες! Όχι παλιοφασίστες μπάσταρδοι!

Όχι Βασιλιάδες! Όχι Αφέντες! Όχι παλιοφασίστες μπάσταρδοι!

Όχι Βασιλιάδες! Όχι Αφέντες! Όχι παλιοφασίστες μπάσταρδοι!

Αφήστε τους να κρεμαστούν από τα πόδια τους, αφήστε τα όρνια να φάνε

Αυτόν τον παλιοφασίστα μπάσταρδο!»

Μετά από μερικούς γύρους γύρω από το πάρκο, καταφέραμε να βγούμε στον αυτοκινητόδρομο με ένα πανό από την εποχή που ο Ντόναλντ Τραμπ ήρθε στο Νότιο Ιλινόις το 2018. Έγραφε «Όλοι οι δρόμοι κλειστοί στον φασισμό!» – ένα παιχνίδι με το σύνθημα της πόλης.

Περίπου σαράντα άτομα πήραν γρήγορα δύο λωρίδες κυκλοφορίας, μπλοκάροντας έντονα και τις δύο λωρίδες. Ένα περιπολικό μας ακολούθησε και πολύ λίγοι άνθρωποι προσχώρησαν από το πλήθος, αλλά πολλοί μας επευφημούσαν. Ανεβήκαμε τον αυτοκινητόδρομο πριν επιστρέψουμε σε κατοικημένους δρόμους όπου οι περισσότεροι άνθρωποι βγήκαν από τα σπίτια τους και μας επευφημούσαν. Καθώς πλησιάζαμε πίσω στο πάρκο για να ολοκληρώσουμε την χαρούμενη και μαχητική πορεία, δύο γέροι με κίτρινα γιλέκα πήδηξαν έξω προσπαθώντας να εμποδίσουν την πορεία, βιντεοσκοπώντας μας και ισχυριζόμενοι ότι ήμασταν πράκτορες της ICE επειδή φορούσαμε μάσκες. Ένας από τους ηλικιωμένους άνδρες άρπαξε ακόμη και το πρόσωπο ενός από αυτούς που κρατούσαν το πανό. Οι άνθρωποι φώναζαν αντιφασιστικά συνθήματα από πάνω τους, πνίγοντάς τους. Η πορεία επέστρεψε με ασφάλεια στο πάρκο.

Πολλοί άνθρωποι ήρθαν και μας ευχαρίστησαν για τα συνθήματα, τη μουσική, ακόμη και «τον ενθουσιασμό». Ενώ οι φιλελεύθεροι διοργανωτές κοκκίνισαν για την παρέμβασή μας, εμείς συνεχίσαμε τον χαρούμενο δρόμο μας.

Ενώ αυτό μπορεί να μην είναι τόσο συναρπαστικό όσο οι μαχητικές εφευρέσεις ή δράσεις στις μεγάλες πόλεις, πρέπει να προωθήσουμε το κίνημα όσο το δυνατόν περισσότερο οπουδήποτε και παντού. Το να καθόμαστε σπίτι καταγγέλλοντας και επικρίνοντας θα ήταν λάθος. Πολλοί καλοί άνθρωποι που δεν έχουν άλλη ιδέα για το πώς να αγωνιστούν παρακολούθησαν αυτή την εκδήλωση. Ας ελπίσουμε ότι η πράξη μας σήμαινε κάτι για τους ανθρώπους και οι άνθρωποι που συναντήσαμε εκεί θα νιώσουν πιο ικανοί να σταθούν στο ύψος των περιστάσεων όταν τα πράγματα κλιμακωθούν.

Μερικές Ερωτήσεις σε Αναρχικούς σε όλη τη Χώρα

Γιατί παρακολουθήσατε τη συγκέντρωση No Kings;

- Όταν οι άνθρωποι συγκεντρώνονται δημόσια για να εκφράσουν τη διαφωνία τους, αυτός είναι ένας χώρος που αξίζει να καταληφθεί και να ριζοσπαστικοποιηθεί. Η εμφάνιση σημαίνει ότι πρέπει να διασφαλίσουμε ότι το μήνυμα της απόλυτης απελευθέρωσης δεν θα σβηστεί από φιλελεύθερα επιχειρήματα.
- Οι σύντροφοί μου και εγώ σκεφτήκαμε ότι θα υπήρχαν πολλοί άνθρωποι που θα χρησιμοποιούσαν την πορεία No Kings για να αντιμετωπίσουν την ICE στην πόλη μας. Ελπίσαμε ότι θα υπήρχε αρκετό χάος ώστε η αστυνομία να χάσει τον έλεγχο της κατάστασης και ο κόσμος να θυμηθεί

πώς ήμασταν τον Ιούνιο και να απωλέσει μέρος του διάχυτου φόβου που φαίνεται να έχει βυθιστεί σε όλη την πόλη.

- Σε γενικές γραμμές, συμφώνησα με την πρόταση της CrimethInc. Νομίζω ότι είναι σημαντικό για εμάς (τους αναρχικούς και τους αντιεξουσιαστές γενικότερα) να έχουμε ξανά μια ορατή παρουσία στους δρόμους. Περάσαμε πολλά χρόνια πειραματιζόμενοι με διάφορες προσεγγίσεις για να είμαστε περισσότερο ή λιγότερο ορατοί, και μου φαίνεται σαφές τώρα ότι πρέπει να είμαστε αναγνωρίσιμοι χωρίς να είμαστε στοχευμένοι.
- Η ομάδα στην οποία ανήκω δεν πήγε ως επί το πλείστον στη συγκέντρωση, τουλάχιστον όχι ως ομάδα εντός της πορείας. Η συγκέντρωση No Kings που διοργανώθηκε στο κέντρο της πόλης είχε προγραμματιστεί από τις 8 έως τις 10 π.μ. - πολύ νωρίς- αλλά μεταφέρθηκε απευθείας σε ένα ολοήμερο πολυπολιτισμικό φεστιβάλ “Tucson Meet Yourself” με χιλιάδες ανθρώπους, καντίνες, τοπικούς οργανισμούς υπεράσπισης και οικογένειες. Εκεί εμφανίστηκα με ένα σακίδιο γεμάτο περιοδικά και μερικές εκατοντάδες φυλλάδια σχετικά με την κινητοποίηση κατά του ICE και τον αντιαυταρχισμό. Μερικοί από εμάς τα γράψαμε και τα φωτογράφισαμε χθες.
- Παρευρέθηκα στη συγκέντρωση No Kings για να διανείμω προπαγάνδα – τόσο για να αμφισβητήσω τις πιο φιλελεύθερες αφηγήσεις σχετικά με το πώς είναι σκόπιμο να ανταποκριθούμε στην τρέχουσα στιγμή όσο και για να προσκαλέσω άτομα με παρόμοιους πολιτικούς στόχους σε συζήτηση με το κίνημά μας. Στόχευα επίσης να προσθέσω μια συγκρουσιακή χροιά στη διαδήλωση.

Οι No Kings, 50501 και το κίνημα Indivisible ασπάζονται την φιλελεύθερη πολιτική. Συνεργάζονται με την αστυνομία και το Δημοκρατικό Κόμμα. Πώς συμφιλιωθήκατε με αυτό;

- Δεν πήγα για να υποστηρίξω την πολιτική τους, πήγα για να αντιμετωπίσω τα όρια της πολιτικής τους. Οι αναρχικοί δεν χρειάζεται να περιμένουν τέλειες συνθήκες ή τέλειους συντρόφους για να δράσουν. Η παρουσία σε φιλελεύθερους χώρους μπορεί να ανοίξει στιγμές στις οποίες οι άνθρωποι αρχίζουν να βλέπουν ότι το κράτος και οι επιβολείς του δεν θα τους σώσουν. Το βλέπω αυτό ως εμπλοκή, όχι ως ευθυγράμμιση.
- Πήγαμε εκεί ως αυτόνομα άτομα για να συμμετάσχουμε σε ένα μαζικό κίνημα κατά του φασισμού, όχι για να διαφωνήσουμε με τους φιλελεύθερους διοργανωτές που είπαν σε όλους να μείνουν στο πεζοδρόμιο. Πολλοί από τους ανθρώπους που εμφανίζονται σε αυτές τις διαμαρτυρίες δεν είναι ιδεολογικά αφοσιωμένοι στην νομιμότητα ή τον πασιφισμό. Απλώς βλέπουν τα παραπάνω ως το μόνο παιχνίδι στην πόλη. Πιστεύω ότι είναι δουλειά μας να προκαλέσουμε μεταξύ των απλών πολιτών πραγματική αντίσταση. Το γεγονός ότι δώδεκα άτομα με λογότυπο και λογαριασμό στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης διεκδικούν την εξουσία να λένε σε όλους τους άλλους σε μια εκδήλωση τι να κάνουν δεν σημαίνει ότι πρέπει να ακούσουμε. Δεν νομίζω ότι υπάρχει κάποια αντίφαση που να μπορούμε να συμβιβαστούμε. Εμφανιζόμαστε, υποστηρίζουμε τις αξίες μας, προσπαθούμε να πείσουμε άλλους ανθρώπους να ενταχθούν μαζί μας και κάνουμε αυτές τις οργανώσεις άσχετες.
- Νιώθω αρκετά άνετα να χρησιμοποιώ φιλελεύθερες εκδηλώσεις για να δημιουργήσω δράσεις διάσπασης. Είναι μια μέθοδος που έχει δοκιμαστεί και έχει αποδειχθεί αξιόπιστη και αποτελεσματική τακτική και αυτό δεν μου φάνηκε διαφορετικό. Οι μεγάλες συγκεντρώσεις προσελκύουν πολλούς συντρόφους που αναζητούν κάτι πιο ριζοσπαστικό, οπότε είναι καλό να είμαστε εκεί για να τους βρούμε. Φαίνεται ότι βρισκόμαστε σε ένα μοτίβο αναμονής στο οποίο οι φασίστες επιβάλλουν σιγά σιγά στρατιωτικό νόμο και οι άνθρωποι φοβούνται πολύ να κάνουν οτιδήποτε

επειδή πιστεύουν ότι αυτό θα μπορούσε να χειροτερέψει την κατάσταση. Αλλά νομίζω ότι είναι σημαντικό να εντείνουμε τις αντιφάσεις και να οδηγήσουμε το κράτος σε υπερβολική δράση, προκειμένου να πυροδοτήσουμε το είδος της εκτεταμένης οργής που είναι ικανή να αντιμετωπίσει πραγματικά το κράτος.

- Αυτοί οι boomers θέλουν απλώς κάποιον να μιλήσουν. Αποφύγαμε τους διοργανωτές και πήγαμε εκεί που θα ήταν ο περισσότερος κόσμος.
- Υπήρχαν πολλοί άδειοι σταθμοί στο φεστιβάλ folklife όπου οι πωλητές είχαν κλείσει νωρίς ή δεν έφτασαν ποτέ. Προσπαθήσαμε να στήσουμε ένα περίπτερο για την «Ένωση Κυβερνήσεων της Κομητείας Πίμα» για να είμαστε αστείοι, αλλά εμφανίστηκε ο τύπος που την διηύθυνε, οπότε απλώς μετακινηθήκαμε σε ένα άλλο άδειο περίπτερο και φτιάξαμε μια πινακίδα που έγραφε «Αναρχική Πολεμική Γραφή σε ΧΑΜΗΛΗ ΤΙΜΗ». Όλα τα πράγματα ήταν δωρεάν.

Κάποιοι το περιγράφουν διαδικτυακά ως “επικίνδυνο” να συμμετέχεις σε δημόσιες συγκεντρώσεις. Ποιά πιστεύετε ότι είναι τα ρίσκα;

- Πάντα υπάρχει ρίσκο όταν προκαλείς την εξουσία, μπάτσοι, παρακολούθηση, συντηρητικοί, διάρρευση προσωπικών δεδομένων. Αλλά το να κρυβόμαστε δεν μας κάνει πιο ασφαλείς. Μπορούμε να ελαχιστοποιήσουμε τη ζημιά με την αμοιβαία υποστήριξη, καλή παιδεία ασφάλειας και επίγνωση της κατάστασης, αλλά το ρίσκο είναι μέρος της πραγματικότητας της αντίστασης.
- Δεν είμαι σίγουρος ότι το ένισα τόσο ριψοκίνδυνο. Το Λος Άντζελες έχει διαφορετική άποψη από τις ρεπουμπλικανικές πολιτείες για αυτό, αλλά ήξερα ότι θα αντιμετωπίζαμε την αστυνομία του Λος Άντζελες κι όχι την ICE και πιθανές ομοσπονδιακές κατηγορίες (οι οποίες

είναι πιο επικίνδυνες, αν και στο Λος Άντζελες δεν είναι τόσο ριψοκίνδυνα όσο πολύ πιστεύουν). Με χιλιάδες αριστερούς τριγύρω να παρέχουν κάλυψη, αυτό φάνηκε ως την πιο ασφαλή από τις πράξεις που συμβαίνουν στο Λος Άντζελες αυτήν την στιγμή. Οποσδήποτε πιο ασφαλή από το να αντιμετωπίσαμε την ICE κατά τη διάρκεια μιας επιδρομής.

- Τι στο διάολο λένε ως “επικίνδυνο” για τους αναρχικούς να βρίσκονται στις συγκεντρώσεις No Kings; Είναι επικίνδυνο για εμάς να ΜΗΝ είμαστε εκεί.
- Φυσικά κι είναι επικίνδυνο. Το καθεστώς δηλώνει ξεκάθαρα την επιθυμία του να συνθλίψει το κίνημά μας και να φυλακίσει, σκοτώσει ή απελάσει οποιονδήποτε ο οποίος στέκεται στο διάβα του. Το να λαμβάνεις δράση κατά του καθεστώτος με οποιοδήποτε τρόπο, ακόμη και συμβολικά, συνεπάγεται έναν αυξημένο κίνδυνο για παρακολούθηση, αστυνομική βία και καταστολή. Παρόλα αυτά θεωρώ ότι τώρα τα ρίσκα της μη συμμετοχής είναι ακόμη μεγαλύτερα. Το μόνο εμπόδιο για το μέχρι πού μπορούν αυτή τη στιγμή να φτάσουν οι φασίστες είναι η αντίστασή μας, κι εάν χάσουμε, σκοπεύουν να μας σκοτώσουν. Πρέπει να ξεφύγουμε από την λογική ότι το να βλέπουμε τον κίνδυνο ως κάτι που μπορούμε να επιλέξουμε, και να αναγνωρίσουμε ότι, είτε μας αρέσει είτε όχι, είμαστε κλειδωμένοι σε έναν αγώνα για την επιβίωσή μας.
- Πφφ, αυτό είναι απλά κοινωνικό άγχος. Περίμενα ότι θα μας διώξουν γιατί κλέψαμε ένα τραπεζάκι, αλλά μας επέτρεψαν να μείνουμε όλη την μέρα. Στην περίπτωση που θα μας πέταγαν έξω, είχαμε σχεδιάσει απλά να μετακινηθούμε σε άλλο μέρος του φεστιβάλ, να πάρουμε άλλο τραπεζάκι, ή να διανείμουμε zine στο πόδι.
- Πολλοί άνθρωποι θέλουν να μιλήσουν για την επαναστατική αντικρατική πολιτική αυτή τη στιγμή. Ένωσα καλά που εμφανιζόταν ως «οι ίδιοι», βάζοντας ρητά αναρχικές ιδέες μπροστά σε ανθρώπους και βλέποντας ποιος είναι πρόθυμος να εμπλακεί.
- Σε αυτή την περίπτωση, όντας σε μια πόλη που έχει ήδη

επιχειρήσει την ανάπτυξη ομοσπονδιακών στρατευμάτων και κατακλύζεται από τα ανθρώπινα σκουπίδια που εργάζονται για το ICE, προσωπικά αισθάνθηκα εξαιρετικά ανήσυχος. Η μαζική παρακολούθηση είναι πραγματική και είναι κακή. Δεδομένου του πλαισίου, ωστόσο, αισθάνθηκα ότι οι βασικές πρακτικές ασφαλείας όπως η μάσκα ήταν επαρκείς. Ο χρόνος θα δείξει αν αυτό είναι αλήθεια. Οι άνθρωποι με τους οποίους ήμουν μαζί, χρησιμοποιούσαν ως επί το πλείστον ως ευκαιρία για να είναι ορατοί. Κανείς δεν σχεδίαζε να κάνει κάτι πέρα από το να συμμετάσχει στην πορεία, κάτι που επηρέασε τις αποφάσεις μας. Μερικοί άνθρωποι δεν φόρεσαν μάσκα, μερικοί άνθρωποι ήταν σε μπλοκ, μερικοί άνθρωποι κάπου στο ενδιάμεσο.

- Ήξερα ότι με την συμμετοχή στην συγκέντρωση σήμαινε ότι δεν διατρέχαμε μαγάλο κίνδυνο σύλληψης και ξυλοδαρμό από την αστυνομίας ή βίας από την ακροδεξιά. Αλλά ο μεγαλύτερος κίνδυνος στην πραγματικότητα δεν ήταν σε σχέση με την προσωπική μου ασφάλεια, αλλά ότι θα αποτυγχάναμε να έχουμε αντίκτυπο στο πλήθος ή να προσεγγίσουμε άλλους ανθρώπους που είναι δυσαρεστημένοι με την κυβέρνηση Τραμπ και τις φιλελεύθερες απαντήσεις σε αυτό.

Τι πιστεύεις ότι επιτεύχθηκε;

- Είχα πολλές καλές συζητήσεις με ανθρώπους που ήταν θετικοί σε αυτό που κάναμε, αλλά νομίζω ότι το πιο ελπιδοφόρο πράγμα ήταν ακριβώς πόσοι άνθρωποι ενώθηκαν μαζί μας στους δρόμους μόλις αποδείξαμε ότι ήταν δυνατό. Μια ηλικιωμένη γυναίκα από τα προάστια έπεσε ενώ βάδιζε στο δρόμο, και όταν τη βοηθήσαμε και τη ρωτήσαμε αν ήθελε να τη βοηθήσουμε να επιστρέψει στο πεζοδρόμιο αρνήθηκε. «Ήμουν στους δρόμους ενάντια στον πόλεμο στο Βιετνάμ και θέλω να είμαι στους δρόμους και τώρα».

Μίλησα επίσης με μερικούς νέους ανθρώπους εκ των υστέρων, οι οποίοι ενθουσιάστηκαν πολύ με την εμπειρία και έψαχναν διάφορους τρόπους να παραμείνουν ενεργοί. Η συνήθης γραμμή που υιοθετήθηκε από πολλούς αυταρχικούς λόγους διαμαρτυρίας (τόσο φιλελεύθερα όσο και λενινιστικά) είναι ότι οι μη επιτρεπόμενες διαμαρτυρίες στους δρόμους είναι πολύ επικίνδυνες για τους ηλικιωμένους ή τα παιδιά, ώστε να αποξενώνουν εγγενώς «τις μάζες» που δεν είναι έτοιμες για τόσο μεγάλα επαναστατικά βήματα όπως το περπάτημα στο δρόμο χωρίς άδεια. Ήταν καλό να βιώσουμε μια υπενθύμιση του πόσο εντελώς ψευδές είναι αυτό.

- Άλλοι ακτιβιστές και ομάδες υπεράσπισης ήταν ανοιχτοί στο να είμαστε εκεί. Παραδόξως, αυτό περιελάμβανε τα «Humane Borders» – την απύσχα ανθρωπιστική ομάδα της οποίας το περίπτερο είχαμε αναλάβει. Κάποια στιγμή, ένα από τα μέλη τους σταμάτησε από το τραπέζι μας για να ρωτήσει ποιοι ήμασταν. Ήμασταν ξεκάθαροι μαζί της ότι θέλαμε απλώς να διανείμουμε την ελεύθερη αναρχική λογοτεχνία εκεί, αφού αυτό το τραπέζι δεν χρησιμοποιούνταν διαφορετικά. «Από τότε που τα Ανθρώπινα Σύνορα δεν εμφανίστηκαν, είμαστε εδώ για το No Borders!!! Και όλοι μισούμε τον ICE!» Στην αρχή, φαινόταν μπερδεμένη από τις γελοιοτήτές μας, αλλά ήρθε αργότερα για να πει ότι η ομάδα της ήταν χαρούμενη που χρησιμοποιούσαμε το τραπέζι τους!
- Βρήκα υποσχόμενο ότι υπάρχουν σαφώς άνθρωποι προσανατολισμένοι προς τη δράση των μαχητών στο δρόμο που μας είναι άγνωστες. Σκέφτομαι ιδιαίτερα τις ομάδες των παιδιών που έχουν μεξικανικές σημαίες.
- Αυτό που μου φαινόταν πιο ελπιδοφόρο ήταν να βλέπω πενήντα περίπου θορυβώδεις ανθρώπους, πολλοί από τους οποίους ήταν εντελώς ξένοι, να συνεχίζουν να συγκεντρώνονται προκλητικά στο δρόμο αφού οι αστυνομικοί τους είπαν επανειλημμένα να πάνε σπίτι τους. Ένιωθαν σαφώς ανικανοποίητοι από τους φιλελεύθερους που ηγούνταν της πορείας και ενεργοποιήθηκαν έντονα από αυτό που

είχαν να πουν οι αναρχικοί και την ενέργεια που έφεραν στη διαδήλωση, ακόμη και όταν έγινε σαφές ότι προσελκύαμε την οργή τόσο των διοργανωτών όσο και της αστυνομίας. Είδαμε ανθρώπους εμπνευσμένους και να προσελκύονται από επαναστατικά μηνύματα.

- Μερικοί σύντροφοι ήταν σε θέση να προσελκύσουν ένα μεγάλο πλήθος περίπου χιλίων ανθρώπων από τη συγκέντρωση No Kings στο Δημαρχείο στο κέντρο κράτησης με ένα δυνατό κινητό ηχείο και μερικά κίτρινα γιλέκα διαμαρτυρίας. Το πλήθος στο MDC ήταν πραγματικά εμπνευσμένο από αυτό, και υπήρχαν κάποιες αψιμαχίες με τους μπάτσους, αν και τίποτα πολύ φιλόδοξο. Όλοι ήταν πολύ υπέρ του συνθήματος “γαμημένη αστυνομία” και οι άνθρωποι ζήτησαν να ακούσουν το «Fuck the Police» του Boosie περίπου επτά φορές. Κάποια στιγμή, περίπου εκατό άνθρωποι χόρευαν το Payaso de Rodeo, το οποίο ήταν πραγματικά διασκεδαστικό, και υπήρχε ένας ολόκληρος χορός σε ένα σετ του Μοντερέι. Νομίζω ότι οι μπάτσοι θα μπορούσαν να πουν ότι έχαναν τον έλεγχο της κατάστασης, γιατί αμέσως μετά τον χορό έβγαλαν τα άλογα και έγιναν πραγματικά επιθετικοί για την εκκαθάριση της διασταύρωσης.
- Στήσαμε μια σειρά από τραπέζια φορτωμένα με εκατοντάδες zines, αφίσες και αυτοκόλλητα. Μία από τους εθελοντές της εκδήλωσης μας πλησίασε, λίγο επιφυλακτική, και ρώτησε τι κάναμε. Της είπα ότι είμαστε μόνο μερικά άτομα που προσπαθούσαν να μοιραστούν ιδέες και ανοιχτή συζήτηση. Ενώ στην αρχή ήταν επιφυλακτική σιγά σιγά άρχισε να θέλει να μάθει για δράση μας. Μέχρι το τέλος, χαμογελούσε, έκανε ερωτήσεις και έφευγε με μια χούφτα zines.

Τι εύχεσαι να είχες δει στο No Kings που, εκ των υστέρων, θα μπορούσες να βοηθήσεις συνεισφέροντάς του εσύ ο ίδιος;

- Περισσότερη αυτόνομη παρουσία, περισσότερα πανό, ανταλλαγή δεξιοτήτων, τέχνη, αυθόρμητα συνθήματα που να μην προέρχονται από τους διοργανωτές. Χώροι όπου οι άνθρωποι θα μπορούσαν να μιλήσουν ελεύθερα χωρίς μια σκηνή που να τους λέει πώς μοιάζει ο «ασφαλής» ακτιβισμός.
- Η προπαγάνδα μας ενθαρρύνει την άμεση δράση και τον πολιτικό πειραματισμό. Τα φυλλάδια έχουν όλα έναν κωδικό QR για ένα signal thread «ανακοινώσεων» που δημοσιεύει επερχόμενες αντιεξουσιαστικές εκδηλώσεις, τις δικές μας πορείες και τα συναφή. Αλλά δεν έχουμε μια συγκεκριμένη επερχόμενη εκδήλωση στο ημερολόγιό μας αυτό το μήνα, η οποία προσκαλεί τη συμμετοχή του κοινού, για παράδειγμα, δεν έχουμε κάνει έκκληση για τη συγκρότηση μιας συνέλευσης για όλη την πόλη. Αυτού του είδους τα πράγματα δεν έχουν ακόμα οργανωθεί.
- Θα ήθελα να μπορούμε να κάνουμε μια πιο συντονισμένη διανομή πολιτικού υλικού, ώστε να έχουμε κάνει περισσότερες συζητήσεις με τους ανθρώπους. Δεν υπάρχουν πολλοί από εμάς, γεγονός που καθιστά δύσκολο να έχουμε ανθρώπους να κινούνται μαζί. Νομίζω ότι το να είμαστε ελαφρώς πιο στοχευμένοι στην προβολή μας αντί να δίνουμε απλώς φυλλάδια και zines σε όποιον θα τα πάρει πιθανότατα θα μας ωφελήσει στο μέλλον.
- Μακάρι να είχα δει πιο θεαματικές παρουσιάσεις των πολιτικών μας μηνυμάτων – είτε ρίξεις πανό, αφισοκολλήσεις, σημαίες ή ομοιώματα που καίγονται, είτε οτιδήποτε άλλο. Εκ των υστέρων, είναι σαφές ότι η πορεία ήταν απλώς ένα τεράστιο θέαμα, που ήταν ένα «διασκεδαστικό απόγευμα» για πολλούς φιλελεύθερους. Το να βάλουμε μια αναρχική ανατροπή σε αυτό για να κάνουμε την παρουσία μας όσο το δυνατόν πιο ορατή σε άλλους θα μπορούσε να ήταν κάπως ελπιδοφόρα για εμάς και να κινητοποιήσουμε τους άλλους εκεί, αν γίνει στις σωστές στιγμές στα σωστά πλαίσια. Επιπλέον, σε πολλά διαφορετικά σημεία, οι αναρχικοί θα μπορούσαν να έχουν κάνει μια προσπάθεια να είναι στο μπροστινό μέρος της

πορείας με μεγάλα, ενισχυμένα πανό και ένα megaphone για να αμφισβητήσουν τα μηνύματα και την εικόνα των διοργανωτών, και ενδεχομένως ακόμη και να ξεκινήσουν μια αποσχισθείσα πορεία στο τέλος ή κοντά στο τέλος της διαδρομής με εκείνους που δεν ήθελαν να τελειώσουν τη διαδρομή ή έψαχναν για άλλους τρόπους να εκφράσουν την πολιτική τους απογοήτευση.

- Μακάρι να είχαμε προετοιμάσει περισσότερους τρόπους για να ακολουθήσουν οι άνθρωποι μετά το γεγονός. Διανείμαμε φυλλάδια για ένα μελλοντικό γεγονός κατά του ICE ευρέως, αλλά πολλοί άνθρωποι ήθελαν πιο άμεσους τρόπους για να συνδεθούν και δεν είχαμε πραγματικά έναν τρόπο να το κάνουμε αυτό πέρα από την κοινή χρήση ονομάτων χρηστών Signal, κάτι που δεν είναι ιδανικό. Στο μέλλον, ελπίζουμε να θέσουμε σε λειτουργία ένα τοπικό ημερολόγιο εκδηλώσεων που θα επιτρέψει στους ανθρώπους να συνδεθούν σε εκδηλώσεις λιγότερο υψηλού κινδύνου και ίσως μια σύνδεση με ένα κανάλι signal ή signal thread μόνο για διαχειριστές θα ήταν επίσης καλή.
- Κατά κύριο λόγο, αισθάνομαι ότι αν υπήρχε ένα άλλο γκρουπ ανθρώπων που έκαναν πορείες, θα μπορούσαν να έχουν περάσει από το κέντρο της πόλης ή σε έναν αυτοκινητόδρομο, και αυτό θα είχε χωρίσει τις δυνάμεις των μπάτσων και το κέντρο κράτησης πιθανότατα θα είχε πραγματικά εκραγεί, κάτι που θα ήταν μια τεράστια νίκη για το κίνημα κατά του ICE αυτή τη στιγμή.
- Σκεφτόμουν τι σημαίνει ότι περιμένουμε αυτές τις μεγάλες φιλελεύθερες οργανώσεις να οργανώσουν μαζικές ενέργειες, ώστε να μπορέσουμε να τις καταλάβουμε και πόσο χάνουμε με το να είμαστε εξαρτημένοι από αυτούς. Ταυτόχρονα, κάνοντας αυτή τη δουλειά εμείς οι ίδιοι απαιτεί πολλή ενέργεια και οικοδόμηση συνασπισμού που απομακρύνεται από την εργασία των ενοικιαστών και την οργάνωση οικοδόμησης κτιρίων βάσης, οπότε ποτέ δεν φαίνεται να είναι η καλύτερη χρήση του χρόνου. Αλλά και πάλι, αναρωτιέμαι αν υπάρχει τρόπος να αλλάξει αυτή η δυναμική.

Η ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

Του Raul Zibechi

Πηγή desinformemonos.org (Μετάφραση **Calendario** Zapatista)

Έχω σχολιάσει επανειλημμένα το γεγονός ότι η αυτοκριτική έχει εξαφανιστεί από την αριστερά σε όλον τον κόσμο, ακόμη και από εκείνην που αυτοαποκαλείται επαναστατική ή ριζοσπαστική. Το γεγονός ότι μια πρακτική, η οποία έχει κεντρικό ρόλο στην πολιτική, απουσιάζει από τη δράση εκείνων που θέλουν να αλλάξουν τον κόσμο, είναι ένα στοιχείο που οδηγεί στην κατάρρευση, συνολικά, της αριστεράς και των αντι-συστημικών κινημάτων.

Κατά τη διάρκεια της πρώτης εβδομάδας του Αυγούστου, σταθήκαμε μάρτυρες ενός εντελώς πρωτοφανούς συμβάντος μεταξύ των κινημάτων που αγωνίζονται για να αλλάξουν τον κόσμο. Συνέβη στο σπορείο Comandanta Ramona του καρακόλ* της Μορέλια, στη διεθνή συνάντηση Αντιστάσεις και Εξεγέρσεις: «Μερικά μέρη του συνόλου». Κατά τη διάρκεια κάποιων ημερών παρουσιάστηκαν θεατρικά έργα με θέματα που ξεκινούσαν από μια συνέλευση των νεκρών (εκείνων που έπεσαν στον αγώνα), οι οποίοι διδάσκουν στους Ζαπατίστας πώς να μην επαναλαμβάνουν παλαιά λάθη, για να φτάσουν μέχρι τον διάλογο μεταξύ των αγέννητων ακόμα ανθρώπων (που τους υποδύθηκαν εκατό άτομα ντυμένα σαν σπερματοζώαρια και ωάρια), στους οποίους μετέφεραν τις σκέψεις τους.

Χιλιάδες άνθρωποι μπορέσαμε να δούμε και να ακούσουμε τα έργα, από Μεξικανούς και ξένους που συμμετείχαν, μέχρι βάσεις στήριξης**, μέλη της πολιτοφυλακής. Το πιο εντυπωσιακό ήταν το πώς παρουσίαζαν τα λάθη που έκαναν οι Συμβούλια Καλής Διακυβέρνησης*** και οι αυτόνομοι ζαπατιστικοί δήμοι, τις διάφορες μορφές διαφθοράς, όπως υπεξαιρέσεις χρημάτων που ανήκαν σε συλλογικές δομές, μέχρι και τις καταχρήσεις και τις κακές πρακτικές των αρχών.

Ένα πρώτο πράγμα που πρέπει να υπογραμμιστεί είναι ότι οι εκατοντάδες Ζαπατίστας, οι οποίοι ερμήνευαν τα έργα, ήταν όλοι τους πολύ νέοι στην ηλικία, με ίση συμμετοχή των δύο φύλων. Ο τρόπος ερμηνείας και η συμπεριφορά τους πάνω στην τεράστια σκηνή που βρίσκεται στο κέντρο του σπορείου (μεγέθους γηπέδου

ποδοσφαίρου) αποκαλύπτουν ότι είχαν πραγματοποιηθεί πρόβες για μήνες με τη συμμετοχή των βάσεων στήριξης διαφορετικών κοινοτήτων και καρακόλ, πράγμα που δείχνει την ύπαρξη ενός τεράστιου έργου συντονισμού μεταξύ των ζαπατιστικών περιοχών για τη συγγραφή σεναρίων και για τις πρόβες για ένα μεγάλο χρονικό διάστημα. Αυτό που παρέμεινε αθέατο μου φαίνεται εξίσου σημαντικό με αυτό που ακούσαμε.

Αλλά αυτό που μου φαίνεται σχεδόν απίστευτο στην αυτοκριτική, επειδή δεν είχε συμβεί ποτέ, αυτό που δεν το είχα δει ποτέ σε περισσότερα από 55 χρόνια πολιτικής και κινηματικής στράτευσης, είναι το πώς, το πού και το για ποιον. Η αυτοκριτική ήταν δημόσια, μπροστά στις βάσεις στήριξης και στους Μεξικανούς και ξένους συμμετέχοντες, καθώς και σε όσους παρακολουθούσαν εξ αποστάσεως μέσα από δίκτυα και πλατφόρμες. Την άσκησαν απλοί άνθρωποι, νεαροί Ζαπατίστας, οι οποίοι αμφισβητούσαν τους τρόπους με τους οποίους ενεργούσαν οι δικές τους αρχές διακυβέρνησης. Την παρουσίασαν υπό μορφή θεατρικών παραστάσεων, με μια καλή δόση χιούμορ, κάτι που δεν σημαίνει ότι οι κριτικές δεν ήταν αυστηρές ή/και δεν πήγαιναν εις βάθος, αλλά αποκαλύπτει μια κατάσταση που χαρακτηρίζεται από μια διάθεση γαλήνια και στοχαστική.

Στην πολιτική κουλτούρα στην οποία ανατραφήκαμε κατά τη διάρκεια της παγκόσμιας επανάστασης του 1968 (όπως την αποκαλούσε ο Wallerstein), η αυτοκριτική ήταν σημαντική, αλλά με την πάροδο του χρόνου έγινε σχεδόν ανύπαρκτη και όλα τα κακά άρχισαν να αποδίδονται στον εχθρό. Ίσως γι' αυτό ο υποδιοικητής Μωυσής, ο οποίος παρενέβη πολλές φορές κατά τη διάρκεια της συνάντησης, τόνισε ότι «δεν προέρχονται όλα τα προβλήματα από τον καπιταλισμό» (παραθέτω από μνήμης). Σε γενικές γραμμές, εάν και όταν υπάρχει αυτοκριτική, αυτή μέχρι τώρα προέρχεται από την ηγεσία, ποτέ -μα πραγματικά ποτέ- από τη βάση. Οι ηγέτες ήταν αυτοί που αποφάσιζαν ως τώρα τι ήταν σωστό και τι λάθος, και η υπόλοιπη οργάνωση τους ακολουθούσε προς αυτή την κατεύθυνση. «Κάθε βάση στήριξης πρέπει να μπορεί να ασκεί κριτική στην διακυβέρνησή της», ειπώθηκε σε μία από τις θεατρικές παραστάσεις.

Στον ζαπατισμό υπάρχει μια ριζική αντιστροφή αυτής της ιεραρχικής πρακτικής. Η αυτοκριτική δεν είναι μόνο δημόσια και ανοιχτή, αλλά γίνεται από κάτω προς τα πάνω. Θα ήταν κάτι πολύ διαφορετικό αν συνοψιζόταν σε ένα ανακοινωθέν. Το γεγονός ότι είναι η βάση των Ζαπατίστας αυτή που την πραγματοποιεί

αποδεικνύει δύο βασικά πράγματα: την ανυποχώρητη σθεναρή και επίμονη ηθική σταθερότητα και συνέπεια, καθώς και την πολιτική απόφαση ότι είναι οι οργανωμένες κοινότητες αυτές που καθορίζουν την πορεία του κινήματος. Αυτό δεν σημαίνει ότι ο capitán Μάρκος, ο υποδιοικητής Μωσής ή η CCRI (Παράνομη Επαναστατική Ιθαγενική Επιτροπή) δεν έχουν κανένα ρόλο, αλλά ότι έχουν λάβει την ηθική και πολιτική απόφαση να διοικούν υπακούοντας, πράγμα που δεν είναι συνθηματολογία, αλλά συγκεκριμένα και πραγματική πρακτική, η οποία καθοδηγεί τις ενέργειές τους.

Από εκεί ίσαμε το γκρέμισμα της ιεραρχικής πυραμίδας ήταν μονάχα ένα βήμα, το οποίο έγινε επίσης συλλογικά, από κάτω προς τα πάνω. Πρώτα, θυμήθηκαν τα θετικά στοιχεία των Συμβουλίων Καλής Διακυβέρνησης και των αυτόνομων δήμων, που δεν είχαν μόνο προβλήματα, αλλά λειτούργησαν και ως σχολείο για την αυτονομία.

Φτάνοντας σε αυτό το σημείο εγώ, καθώς και οι συμμετέχοντες με τους οποίους μπόρεσα να μοιραστώ τις απόψεις μου, πιστεύω ότι πρέπει να υποκλιθούμε μπροστά στον EZLN και τις βάσεις στήριξης, για τη συνέπεια τους, για το ότι είναι αυτό που είναι και μας δείχνουν δρόμους που δεν είχε διανύσει ποτέ πριν κανένα κίνημα, σε όλο τον κόσμο, σε όλη την ιστορία. Η ζαπατιστική επανάσταση είναι μια πραγματική επανάσταση, που δεν παίζει με τις λέξεις, αλλά δείχνει πρακτικές για την αλλαγή εις βάθος, μη καπιταλιστικές, μη πατριαρχικές.

Μεγάλωσα και διαμορφώθηκα στα χρόνια της κινεζικής πολιτιστικής επανάστασης, στην οποία προσχώρησα ιδεολογικά με ενθουσιασμό, επειδή πίστευα ότι ήταν η συνέχιση του αγώνα μετά την κατάκτηση της εξουσίας, σε αντίθεση με ό,τι είχε συμβεί στη Σοβιετική Ένωση, όπου κάθε κριτική από τα κάτω καταστελλόταν. Στη συνέχεια μάθαμε ότι η κινητοποίηση των μαζών είχε προωθηθεί από τις κομματικές ηγεσίες, για να επιλυθούν διαμάχες μεταξύ των ελίτ χρησιμοποιώντας τις μάζες, όπως πάντα. Αυτό είναι φρικτό, γιατί χύθηκε αίμα των από κάτω για να ενισχυθεί η πυραμίδα.

Σε τούτες τις στιγμές του παγκόσμιου ζόφου, των γενοκτονιών και των σφαγών που επιτελούν οι από πάνω, ο ζαπατισμός είναι η μόνη ελπίδα. Ακέραιος, ακηλίδωτος, με λάθη αλλά χωρίς φρικαλεότητες. Αποτελεί την εξαίρεση στον μικρό αντι-συστημικό κόσμο, και ως τέτοια πρέπει να τον αναγνωρίσουμε. Οι Ζαπατίστας το πέτυχαν χωρίς να παραδοθούν, χωρίς να πουληθούν,

χωρίς να υποκύψουν... και χωρίς να παραδώσουν τα όπλα.

*Caracol, στο πρωτότυπο. Σύμβολο αιώνων για τους πολιτισμούς Μάγια, η λέξη στα ισπανικά σημαίνει σαλιγκάρι, σπείρα αλλά και κοχύλι. Έτσι ονόμασαν οι Ζαπατίστας τα οργανωτικά και διοικητικά κέντρα των εξεγερμένων αυτόνομων κοινοτήτων, που δημιουργήθηκαν το 2003. (ΣτΜ)

**Ο "κορμός" του ζαπατιστικού κινήματος. Οι βάσεις στήριξης του EZLN αποτελούνται από χιλιάδες γυναίκες, άνδρες και παιδιά που ζουν, οργανώνονται και αγωνίζονται στις εξεγερμένες αυτόνομες ζαπατιστικές κοινότητες. (ΣτΜ)

*** Τα καρακόλ ήταν η έδρα των Συμβουλίων Καλής Διακυβέρνησης, δηλαδή των τοπικών αυτόνομων κυβερνήσεων των ζαπατιστικών λαών, τα μέλη των οποίων ορίζονταν από τις συνελεύσεις των κοινοτήτων ήταν ανακλητά ανά πάσα στιγμή και εναλλάσσονταν στα διοικητικά καθήκοντά τους κυκλικά. Τα Συμβούλια καταργήθηκαν πριν δύο περίπου χρόνια. (ΣτΜ)

Υ.Γ.: Η ΑΥΤΟΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΖΑΠΑΤΙΣΤΑΣ

είναι ο τίτλος άρθρου γραμμένου «εν θερμώ» (11/8) από τον δημοσιογράφο, συγγραφέα και σύντροφο στους αγώνες της Λατινικής Αμερικής Raúl Zibechi (https://en.wikipedia.org/wiki/Ra%C3%BAl_Zibechi).

Δημοσιευμένο στο site δημοσιογραφικής ενημέρωσης και σχολιασμού "από τα κάτω" desinformemonos (<https://desinformemonos.org>), με αφορμή τη συμμετοχή του R. Zibechi στη συνάντηση των Ζαπατίστας με αντικαπιταλιστικά κινήματα από όλο τον κόσμο, την πρώτη και τη δεύτερη εβδομάδα του Αυγούστου

«Δεν υπάρχουν νεκρά παιδιά στη Γάζα· κι αν υπάρχουν, καλά που τα σκοτώσαμε.»

Του Ρόν Ντοντάι (αναπληρωτής καθηγητής στο Τμήμα Κοινωνιολογίας και Ανθρωπολογίας, Πανεπιστήμιο Μπεν-Γκουριόν)

Μετάφραση Παναγιώτης Λυκόγιαννης

Σε αυτό τον πόλεμο, συγκλίνουν δύο στάσεις που προϋπήρχαν στην ισραηλινή κοινωνία: η άρνηση των φρικαλεοτήτων που διαπράττει το Ισραήλ εις βάρος των Παλαιστινίων και, ταυτόχρονα, η δικαιολόγηση τους. Αλλά οι εικόνες από τη Γάζα διαταράσσουν λίγο αυτή την σύγκλιση και ξαναφέρνουν την ντροπή.

Περίπου μια δεκαετία πριν, προς το τέλος της περιόδου των κοινών διαδηλώσεων της Παρασκευής ενάντια στο τείχος, οι φίλοι μου από την Ιερουσαλήμ κι εγώ συνηθίζαμε να πηγαίνουμε στην εβδομαδιαία πορεία στο Αλ-Μασάρα, κοντά στη Βηθλεέμ. Ένα από τα καθιερωμένα τελετουργικά – δίπλα στα πανό, τα συνθήματα, τις συγκρούσεις με τους στρατιώτες – ήταν η ομιλία εμπύχωσης του Μαχμούντ, ενός από τους τοπικούς ηγέτες. Μιλούσε κρατώντας το κινητό του και επαναλάμβανε ξανά και ξανά:

“Δεν θα υπάρξει άλλη Νάκμπα, γιατί τώρα έχουμε αυτό. Έχουμε smartphone. Έχουμε Facebook. Αν προσπαθήσουν να μας κάνουν άλλη Νάκμπα, όλοι θα δουν, θα ξέρουν και θα το σταματήσουν. Το '48 δεν είχαμε ούτε smartphone ούτε Facebook. Τώρα αυτό δεν θα ξανασυμβεί.”

Έτσι μιλούσε κάθε Παρασκευή – στους Ισραηλινούς, στους Παλαιστίνιους, στους διεθνείς ακτιβιστές, στους στρατιώτες, στον ίδιο του τον εαυτό. Είχε πειστεί για αυτό. Δυστυχώς, έκανε λάθος.

Η επανέναρξη της βοήθειας προς τη Γάζα: “Μας δίνουν να φάμε μόνο και μόνο για να μη λιμοκτονήσουμε μπροστά στις κάμερες.”

Η επίθεση στη Γάζα είναι ίσως η πιο καταγεγραμμένη στην ιστορία, τόσο σε όγκο τεκμηρίωσης όσο και σε άμεση διάδοση (παρά το γεγονός ότι το Ισραήλ εμποδίζει την είσοδο ξένων δημοσιογράφων). Αυτό γίνεται μέσω των κινητών και των μέσων κοινωνικής δικτύωσης αλλά και με τις πιο παραδοσιακές μεθόδους καταγραφής και διάδοσης, που εξακολουθούν να παίζουν τον ρόλο τους. Σε μέρη όπως η Βοσνία μπορούσε κανείς μόνο να ονειρευτεί τη δυνατότητα να αποτυπώσει φρικαλεότητες από τόσες οπτικές γωνίες και να τις διαδώσει παγκοσμίως σε πραγματικό χρόνο. Κι

όμως, στις εικόνες των παιδιών που πεθαίνουν, που πεινούν, που αργοσβήνουν στη Γάζα, η ισραηλινή κοινωνία (ως επί το πλείστον) απαντά με δύο τρόπους: ο ένας είναι να ισχυριστεί πως όλα είναι ψευδή, και ο άλλος ότι τους αξίζει. Και πολύ συχνά, ίσως τις περισσότερες φορές, με έναν παράδοξο συνδυασμό και των δύο. Την αντίδραση της πλειοψηφίας της ισραηλινής κοινωνίας στις εικόνες από τη Γάζα μπορεί να τη συμπυκνώσει κανείς σε μια φράση: **Δεν υπάρχουν νεκρά παιδιά στη Γάζα· κι αν υπάρχουν, καλά που τα σκοτώσαμε.**

Η άρνηση των φρικαλεοτήτων είναι ένα παγκόσμιο φαινόμενο, αλλά η ισραηλινή κοινωνία πάντα ξεχώριζε σε αυτό ιδιαίτερα. Δεν είναι τυχαίο ότι το σημαντικότερο ακαδημαϊκό έργο για την άρνηση φρικαλεοτήτων, το βιβλίο *States of Denial* του μεγάλου κοινωνιολόγου Στάνλεϊ Κοέν από το 2001, γράφτηκε εμπνευσμένο από την περίοδο που ζούσε στο Ισραήλ και συμμετείχε σε οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων που ιδρύθηκαν στην αρχή της Πρώτης Ιντιφάντα. Ο Κοέν διατύπωσε το ρεπερτόριο των ακαδημαϊκών και λαϊκών αρνήσεων ως απάντηση σε ισχυρισμούς για φρικαλεότητες και παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων: «Δεν συνέβη» (κανείς δεν το είδε); «Αυτό που συνέβη ήταν κάτι άλλο απ' ό,τι φαίνεται» (δεν ήταν βασανιστήρια, αλλά ήπια σωματική πίεση); «Δεν υπήρχε άλλη επιλογή» (όταν υπάρχει μια έτοιμη βόμβα, τα βασανιστήρια είναι το αναγκαίο κακό).

Αυτές οι αρνήσεις προέρχονται από τον κόσμο της «καθαρότητας των όπλων» και του «πυροβολούν και κλαίνε», αλλά όσο αηδιαστικές κι αν είναι, περιέχουν σημαντικά στοιχεία. Σε αυτόν τον λόγο υπάρχει η υπόθεση ότι, σε θεμελιώδες επίπεδο, είναι κακό να διαπράττει κανείς φρικαλεότητες (βασανιστήρια, θανάτους αμάχων, εκτοπισμούς) και συνεπώς πρέπει να βρίσκουμε τρόπους να απομακρυνθούμε απ' αυτές· και υπάρχει επίσης μια βασική αναγνώριση των αξιών της αλήθειας, της τεκμηρίωσης και της αποκάλυψης. Η υποκρισία του κόσμου της «καθαρότητας των όπλων» – ο μύθος ότι οι Ισραηλινοί ενεργούν μόνο για αυτοάμυνα – προκαλεί αποστροφή, αλλά μια τέτοια υποκρισία επιτρέπει επίσης μια διόρθωση, έστω και μερική. Το χάσμα μεταξύ

ρητορικής και πραγματικότητας, η αποκάλυψη του οποίου μέσω συστηματικής τεκμηρίωσης προκαλεί τουλάχιστον ντροπή, μπορεί να λειτουργήσει ως μοχλός αλλαγής. Σε έναν τέτοιο κόσμο, οι εικόνες από κινητά που διαδίδονται γρήγορα έχουν πράγματι καθοριστική σημασία.

Αλλά ο κόσμος σήμερα είναι διαφορετικός. Από τη μία πλευρά, το ένστικτο να απορρίπτει κανείς κάθε καταγραφή από τη Γάζα ως ψευδή ριζώθηκε γρήγορα στον ισραηλινό λόγο, από τον πρωθυπουργό μέχρι τον τελευταίο σχολιαστή. Η ρίζα αυτού του φαινομένου βρίσκεται στις θεωρίες συνωμοσίας από τις ΗΠΑ, που, όπως η έννοια του “deep state”, μετανάστευσαν εδώ με τη φροντίδα της δεξιάς. Ο δημοσιογράφος και φίλος του Τραμπ, Άλεξ Τζόουνς, ένας από τους πιο γνωστούς διακινητές θεωριών συνωμοσίας, συμπεριέλαβε τις συνωμοσιολογικές αρνήσεις με τρόπο διαβόητο και ευρέως γνωστό το 2012, όταν ισχυρίστηκε ότι η σφαγή των παιδιών στο δημοτικό σχολείο του Σάντι Χουκ, η οποία είχε τεκμηριωθεί εκτενώς, ήταν στην πραγματικότητα ψευδής. Αντίθετα με τα τεκμήρια, ο Τζόουνς υποστήριζε ότι επρόκειτο για στημένη παραγωγή με ηθοποιούς που υποδύονταν

τους νεκρούς μπροστά στις κάμερες, ως μέρος συνωμοσίας του Δημοκρατικού Κόμματος για τον περιορισμό του δικαιώματος των Αμερικανών να φέρουν όπλα.

Εκδοχές αυτού του λόγου εισχώρησαν σιγά-σιγά στον ισραηλινό δημόσιο λόγο που αρνείται τις επιθέσεις κατά των Παλαιστινίων, αρχικά στο διαδίκτυο και αργότερα και στον επίσημο λόγο, πολύ πριν τον Οκτώβριο του 2023. Αλλά από τότε έγιναν η κύρια, και συχνά σχεδόν αυτόματη, αντίδραση: ένα βίντεο με παλαιστίνιους γονείς που κρατούν το σώμα ενός βρέφους είναι στην πραγματικότητα ηθοποιοί που κρατούν κούκλα, εικόνες από πυροβολισμούς αμάχων δημιουργήθηκαν από τεχνητή νοημοσύνη, ή παραποιήθηκαν ή προέρχονται από άλλη χώρα, και ούτω καθεξής.

Στον προηγούμενο κόσμο του διαλόγου οι καταγραφές–αρνήσεις, οι ισχυρισμοί περί στημένων γίνονταν τουλάχιστον με περίπλοκο τρόπο, με επένδυση χρόνου και πόρων. Κάποιοι από εμάς θυμόμαστε ακόμα την υπόθεση του βίντεο που κατέγραφε τους πυροβολισμούς κατά του Μοχάμεντ αλ-Ντούρα, του 12χρονου παιδιού που σκοτώθηκε στη Γάζα τον Σεπτέμβριο του 2000 και έγινε ένα από τα σύμβολα της Δεύτερης Ιντιφάντα. Η προσπάθεια από Ισραηλινούς και φιλοϊσραηλινούς να υποστηρίξουν ότι το συμβάν ήταν σκηνοθετημένο απαιτούσε εκατοντάδες ώρες εργασίας, ρεπορτάζ και ντοκιμαντέρ, με σχολαστική ανάλυση των γωνιών βολής, της βαλλιστικής και των εγκληματολογικών στοιχείων. Σήμερα, μια απλή καταγραφή απορρίπτεται με τη λέξη ψευδής, χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια πέρα από αυτό. Δεν πρόκειται για σύνθετες και περίπλοκες θεωρίες συνωμοσίας, αλλά για μια απλούστερη εκδοχή, που στην ακαδημαϊκή βιβλιογραφία ονομάζεται “συνωμοσιοκρατία” – η απόρριψη κάθε ισχυρισμού που δεν συμφωνεί με το συμφέρον του αρνητή ως ψευδή.

Παρόμοιες αρνήσεις εμφανίζονται σε αντίδραση σε τεκμήρια φόνων, καταστροφών και βομβαρδισμών. Έτσι, στην έκθεση “Κριτική εξέταση κατηγοριών περί ‘γενοκτονίας’” του Ντάνι Ορμπάχ και συνεργατών του, περιλαμβάνεται μια ενότητα υπό τον τίτλο “Πλαστά ή δημιουργημένα από τεχνητή νοημοσύνη”. Ο όρος “Pallywood” (Palestinian Hollywood), που επίσης μετανάστευσε από τις ΗΠΑ στον ισραηλινό λόγο, συνοδεύει σημαντικό μέρος αυτού του λόγου, σύμφωνα με τον οποίο τα ντοκουμέντα για τη δολοφονία και τα δεινά των Παλαιστίνιων είναι στην πραγματικότητα κατασκευασμένα και σκηνοθετημένα, ως μέρος μιας “κινηματογραφικής βιομηχανίας”, μια συνωμοσία στην οποία συμμετέχουν Παλαιστίνιοι, οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και διεθνή ΜΜΕ.

Αξίζει να τονιστεί ότι τα ντοκουμέντα φρικαλεοτήτων πάντα αντιμετωπίζονταν με υπεκφυγές και αρνητικές αντιδράσεις, αλλά η κατάσταση σήμερα είναι θεμελιωδώς διαφορετική. Υπό την επίδραση της εποχής της “μετα-αλήθειας”, της γενικής (μερικώς δικαιολογημένης) αμφισβήτησης σχετικά με χειραγωγήσεις και ΑΙ, της διάλυσης των θεσμοθετημένων μέσων, το αντανakλαστικό του

σχολιαστή να φωνάζει “ψευδές” είναι ευρύτερο και πιο καταστροφικό από τις παραδοσιακές αντιδράσεις τύπου “ανταποδώσαμε αυτό που δεχτήκαμε πρώτοι”. Υπό το πρόσχημα της εγκληματικής άρνησης του συντριπτικού μέρους των ισραηλινών μέσων να δείξουν σκηνές από τη Γάζα, η αντίδραση του ισραηλινού κοινού στις εικόνες που καταφέρνουν να περάσουν είναι ένα είδος συλλογικού “χαχαχα”.

Αλλά αυτό το “χαχαχα”, σχεδόν ταυτόχρονα, συνδυάζεται με το “καλά να πάθουν·”. Η άρνηση και η δικαιολόγηση είναι πλεγμένες με τρόπο που φαίνεται παράδοξος από έξω, αλλά στην ουσία αντανακλά το ίδιο συναίσθημα. Οι εικόνες αμάχων που σκοτώνονται είναι ψεύτικες ή ότι δεν υπάρχουν άμαχοι στη Γάζα – αυτή είναι η ουσία. Έτσι, ο επίσημος εκπρόσωπος της ισραηλινής κυβέρνησης, ο Υπουργός Αμιχάι Ελιού, δήλωσε: **“Δεν υπάρχει πείνα στη Γάζα, και όταν σας δείξουν εικόνες παιδιών που πεινούν, κοιτάξτε δίπλα – θα δείτε πάντα κάποιον που τρώει κανονικά και δεν έχει κανένα πρόβλημα και ότι πρόκειται για μια εκστρατεία ψεύδους”** Αλλά στην ίδια συνέντευξη είπε επίσης: “Δεν υπάρχει λαός που ταΐζει τους εχθρούς του... Τρελαθήκαμε; Πρέπει να ασχοληθούμε με αυτό;... Την ημέρα που θα επιστρέψουν οι όμηροι – δεν θα υπάρχει πείνα. Την ημέρα που θα σκοτώσουν τους μαχητές της Χαμάς – δεν θα υπάρχει πείνα.

Και εδώ βρίσκεται η δεύτερη πρόκληση για την πίστη ότι τα smartphones και τα κοινωνικά δίκτυα μπορούν να σταματήσουν τις φρικαλεότητες. Ο αγώνας για τα ανθρώπινα δικαιώματα στηρίζεται εδώ και καιρό στην υπόθεση ότι η καταγραφή παραβιάσεων θα “ντροπιάσει” τους δράστες και θα τους αναγκάσει να αλλάξουν συμπεριφορά. Αλλά τι συμβαίνει όταν οι δράστες δεν αισθάνονται πλέον ντροπή και αγνοούν ανοιχτά την ηθική καταδίκη και ακόμη και την ίδια την έννοια της αλήθειας; Στην περίπτωση αυτή, η καταγραφή και η διάδοση, όσο γρήγορη ή ευρεία κι αν είναι, χάνουν τη δύναμή τους.

Το θέμα εδώ είναι ότι πολιτικοί, στρατιωτικοί και πολιτιστικοί ηγέτες ομολόγησαν ανοιχτά, εκούσια, με υπερηφάνεια, αυτό που υπό άλλες συνθήκες οι οργανώσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων θα πάσχιζαν να αποδείξουν.. Μετά από χρόνια άρνησης της Νάκμπα, συμπεριλαμβανομένης μιας σχεδόν απαγόρευσης της χρήσης του όρου, ο Άβι Ντίχτερ δηλώνει υπερήφανα ότι πραγματοποιούμε στη Γάζα μια δεύτερη Νάκμπα. Αν παλαιότερα τα βίντεο των εθελοντών του B'Tselem αποκάλυπταν φρικαλεότητες και η απάντηση του εκπροσώπου του IDF ήταν να πει ότι τα γεγονότα παρουσιάστηκαν

εκτός πλαισίου, σήμερα οι στρατιώτες οι ίδιοι τραβούν με υπερηφάνεια βίντεο που καταγράφουν παραβιάσεις ανθρωπίνων δικαιωμάτων και τα ανεβάζουν με χαρά στο διαδίκτυο. «Αυτό που παρακολουθούμε είναι η κατάρρευση του παραδοσιακού κύκλου αποκάλυψης, άρνησης και επιβεβαίωσης. Σε μια τέτοια πραγματικότητα, ποια χρησιμότητα έχουν τα smartphones και τα κοινωνικά δίκτυα;

Αν και το όφελος της καταγραφής φρικαλεοτήτων είναι πολύ μικρότερο από ό,τι ελπίζαμε στο παρελθόν, παραμένει σημαντικό. Καθώς γράφω αυτό το κείμενο, φαίνεται ότι οι αντανεκλαστικές αντιδράσεις τύπου “ψεύτικο” και “καλά να πάθουν” τελικά συναντούν σταθερά εμπόδια.

Μπροστά στην τεράστια και ασταμάτητη απόδειξη της πείνας στη Γάζα, οι κραυγές “ψεύτικο” γίνονται όλο και πιο παραληρηματικές και απελπισμένες. Ο κακόβουλος ισχυρισμός, που επαναλαμβάνεται ασταμάτητα στον ισραηλινό λόγο, ότι ένα παιδί από τη Γάζα που υποφέρει από προϋπάρχουσα ασθένεια με κάποιο τρόπο απαλλάσσει το Ισραήλ από την ευθύνη για το ότι το αφήνει να πεθάνει από πείνα, φαίνεται ότι απέτυχε να σταματήσει την αυξανόμενη αναγνώριση στο Ισραήλ της παλαιστινιακής οδύνης.

Οι στρεβλώσεις που αναγνωρίζουν ότι πράγματι υπάρχει πείνα στη Γάζα, αλλά φταίει η Χαμάς, ή ότι πρόκειται για ακούσια συνέπεια, ή ότι ο κόσμος είναι υποκριτής επειδή δεν ασχολείται με την πείνα στην Υεμένη, μας επιστρέφουν στον κόσμο των αρνήσεων που περιέγραψε ο Στάνλεϊ Κοέν και τουλάχιστον διδάσκουν για την αμήχανη επιστροφή της ντροπής, και ίσως και της ενοχής, σε μερικούς από εμάς. Αυτό που φαίνεται να έχει συμβάλει σε αυτή την αλλαγή είναι, αφενός, οι αντιδράσεις της διεθνούς κοινότητας στον λιμό και η δυνατότητα να αναγνωρίζεται και, από την άλλη, η δυνατότητα να αναγνωρίσει κανείς τον λιμό χωρίς να εμπλέξει άμεσα τους στρατιώτες και τους πιλότους. Αλλά φαίνεται ότι η συσσωρευτική δύναμη των εικόνων και της προσεκτικής καταγραφής από τη Γάζα έκανε επίσης τη δουλειά της. Η επιμονή των ανθρώπων και των οργανώσεων να συνεχίσουν να καταγράφουν και να αναφέρουν, μέσα

και έξω από τη Γάζα, να αποδεικνύουν και να διαδίδουν στο Ισραήλ και σε όλο τον κόσμο, έχει τελικά επιφέρει αντίκτυπο ακόμη και υπό τις παρούσες συνθήκες. Ακόμη κι αν δεν κατάφεραν να αποτρέψουν τη φρίκη, πιθανότατα χωρίς αυτούς η καταστροφή θα ήταν ακόμη μεγαλύτερη.

Πηγή

Η Καταστολή της Αλληλεγγύης προς τους Παλαιστίνιους στη Γερμανία

Του Yegor Halva

Μετάφραση Παναγιώτης Λυκογιάννης

Πηγή Unicorn Riot

Βερολίνο, Γερμανία – Πολύ πριν τις 7 Οκτωβρίου 2023, οι Παλαιστίνιοι και οι υποστηρικτές τους στη Γερμανία, ειδικά στο Βερολίνο, αντιμετώπιζαν πολιτικές περιθωριοποίησης και αυστηρής καταπίεσης. Μια συνεχής επίθεση στα συνταγματικά τους δικαιώματα ελευθερίας λόγου, συνάθροισης και έκφρασης έχει ενταθεί από τις 7 Οκτωβρίου, καταπνίγοντας την ικανότητά τους να θρηνούν και να μιλούν ενάντια στις γενοκτονικές ενέργειες του Ισραήλ στη Γάζα.

Σε μια πρόσφατα δημοσιευμένη βάση δεδομένων με τίτλο *Index of Repression*, το European Legal Support Centre (ELSC) και το

Forensic Architecture έχουν τεκμηριώσει 766 περιστατικά πολυδιάστατης καταστολής εναντίον φιλοπαλαιστινιακών φωνών, από το 2019 μέχρι τον Απρίλιο του 2025. Συλλήψεις, λογοκρισία, απαγορεύσεις διαδηλώσεων, παρενόχληση, παρακολούθηση, επαγγελματικές συνέπειες και κυρώσεις σε χώρους εργασίας έχουν χρησιμοποιηθεί συστηματικά εναντίον ακτιβιστών, πολιτικών οργανώσεων, δημοσιογράφων, ακαδημαϊκών, καλλιτεχνών και ΜΚΟ από την αστυνομία, κρατικούς θεσμούς και μέσα ενημέρωσης. Φωνές Εβραίων υπέρ της Παλαιστίνης υφίστανται επίσης κυρώσεις για κριτική στο κράτος του Ισραήλ.

Όπως επισημαίνει το ELSC, «η καταστολή δεν λειτουργεί μόνο για να λογοκρίνει, αλλά και για να διαμορφώσει το τι θεωρείται αποδεκτός λόγος, δημιουργώντας μια πολιτική πραγματικότητα στην οποία η αλληλεγγύη προς την Παλαιστίνη χαρακτηρίζεται αποκλίνουσα, επικίνδυνη ή εκτός των ορίων της δημοκρατικής έκφρασης».

Το άρθρο αυτό στοχεύει να θέσει σε πλαίσιο ορισμένες πτυχές της κατάστασης, από τη θεμελίωση της καταστολής έως την ανάδειξη του εύρους και της σοβαρότητας των φωνών για την Παλαιστίνη που σιωπούν στη Γερμανία. Εστιάζουμε στο Βερολίνο, όπου έχουν σημειωθεί οι μεγαλύτερες κινητοποιήσεις και οι κυβερνητικές καταστολές. Για να ξεκινήσουμε, παρουσιάζουμε ένα βίντεο από τη φιλοπαλαιστινιακή διαδήλωση της 21ης Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο, όπου μιλήσαμε με ακτιβιστές, οργανωτές και μια δημοσιογράφο που έχει μπει στην μαύρη λίστα.

Οι Παλαιστίνιοι στη Γερμανία

Η Γερμανία φιλοξενεί μία από τις μεγαλύτερες παλαιστινιακές κοινότητες στην Ευρώπη, με εκτιμήσεις που κυμαίνονται από 100.000 έως 300.000 άτομα. Οι ακριβείς αριθμοί είναι ασαφείς, καθώς η παλαιστινιακή ιθαγένεια δεν καταγράφεται στις γερμανικές στατιστικές. Οι Παλαιστίνιοι κατηγοριοποιούνται με διάφορες ετικέτες, όπως πρόσφυγες, άτομα χωρίς υπηκοότητα ή ανάλογα με τις χώρες διέλευσης (π.χ. Λίβανος, Συρία). Οι

κάτοχοι ισραηλινής υπηκοότητας καταγράφονται ως Ισραηλινοί, ενώ άλλοι μπορεί να έχουν γερμανική ή άλλη ευρωπαϊκή υπηκοότητα.

Η πρωτεύουσα, το Βερολίνο, φιλοξενεί τον μεγαλύτερο παλαιστινιακό πληθυσμό στη Γερμανία. Σύμφωνα με το Γραφείο Στατιστικής Βερολίνου και Βρανδεμβούργου, ο αριθμός των Παλαιστίνιων προσδιορίστηκε σε 11.753 το 2013. Από την άλλη, μια έκθεση του Berlin International το 2010 εκτιμούσε τον αριθμό πάνω από 30.000, ενώ παλαιστινιακές οργανώσεις ανεβάζουν τον αριθμό έως 45.000. Αυτή η έλλειψη αναγνώρισης οδηγεί σε αορατότητα και διαιωνίζει τη συστηματική περιθωριοποίηση.

Παλαιστινιακές σημαίες κατά τη διάρκεια μαζικής διαμαρτυρίας υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 έξω από το κτίριο του Ράιχσταγκ στο Βερολίνο της Γερμανίας.

Η Ιδεολογία της Staatsräson / raison d'état

Ένα βασικό σημείο για την κατανόηση της σκληρής καταστολής του φιλοπαλαιστινιακού κινήματος στη Γερμανία – καθώς και των

θεμελίων της σημερινής γερμανικής διπλωματίας και εξωτερικής πολιτικής – είναι η κατανόηση της υποκείμενης ιδεολογίας. Η έννοια της *Staatsräson* αναφέρεται στην αντίληψη ότι η ασφάλεια του Ισραήλ αποτελεί αναπόσπαστο μέρος των θεμελιωδών συμφερόντων του γερμανικού κράτους.

Η εμφάνιση αυτής της έννοιας σήμανε μια μετατόπιση στην προσέγγιση της Γερμανίας προς τα μαθήματα του Ολοκαυτώματος. Η γερμανική πολιτική ελίτ απομακρύνθηκε από την ιδέα ότι το Ολοκαύτωμα δημιούργησε μια ευθύνη προς την ανθρωπότητα ως σύνολο και το προσέγγισε ως ευθύνη μόνο προς το Ισραήλ.

Αυτή η μετατόπιση ξεκίνησε με την ομιλία της Καγκελαρίου Άνγκελα Μέρκελ στην Κνεσέτ το 2008, όπου διατύπωσε για πρώτη φορά αυτή την αρχή. Μετά τις επιθέσεις της 7ης Οκτωβρίου στο Ισραήλ, η θέση αυτή ενισχύθηκε από τον διάδοχό της, Καγκελάριο Όλαφ Σολτς, ο οποίος δήλωσε: «Σε αυτή τη στιγμή, υπάρχει μόνο μία θέση για τη Γερμανία. Αυτή είναι στο πλευρό του Ισραήλ», τονίζοντας ότι «η ασφάλεια του Ισραήλ αποτελεί γερμανικό εθνικό συμφέρον (*raison d'état*)».

Υποστηρικτές της αρχής της *Staatsräson* βρίσκονται σε ολόκληρο το γερμανικό πολιτικό φάσμα, από την ακροδεξιά AfD μέχρι τους Σοσιαλδημοκράτες (SPD), τους Πράσινους και την αριστερά. Αυτή η «*Querfront*», μια συμμαχία από την άκρα δεξιά έως την άκρα αριστερά, νομιμοποιεί τις εσωτερικές και εξωτερικές πολιτικές της Γερμανίας εναντίον των Παλαιστινίων.

Η αντίθεση στον σιωνιστικό εποικισμό και τη γενοκτονία παρουσιάζεται εσκεμμένα όλο και περισσότερο ως αντισημιτισμός, μια ταμπέλα που χρησιμοποιείται για να φιμώσει τις φιλοπαλαιστινιακές φωνές. Οι παλαιστινιακές, αραβικές και μουσουλμανικές κοινότητες παρουσιάζονται συνολικά ως εγγενώς βίαιες, αντισημιτικές και ως απειλές ασφαλείας λόγω της ίδιας της ύπαρξής τους. Οι γερμανοί ηγέτες έχουν καλέσει τους μουσουλμάνους να **«αποστασιοποιηθούν δημόσια από τον αντισημιτισμό»**.

Μια κατασκευασμένη αφήγηση εισαγόμενου αραβικού/παλαιστινιακού αντισημιτισμού χρησιμοποιείται για να σβηστεί η ίδια η ιστορία του αντισημιτισμού της Γερμανίας, ενώ επιβάλλεται συλλογική ευθύνη σε ήδη περιθωριοποιημένες αραβικές μεταναστευτικές κοινότητες. Αγνοεί το ευρύτερο πλαίσιο της αύξησης της αντισημιτικής βίας, κυρίως από την άκρα δεξιά, και λειτουργεί ως απόσπαση της προσοχής από την αποτυχία του κράτους να αντιμετωπίσει τον θεσμικό ρατσισμό και τον αντισημιτισμό που παραμένει στη γερμανική κοινωνία.

Η αφήγηση του εισαγόμενου αντισημιτισμού έχει χρησιμοποιηθεί για την επιβολή αυστηρότερων μέτρων μετανάστευσης. Εκφράσεις στήριξης προς την παλαιστινιακή υπόθεση έχουν χρησιμοποιηθεί ως δικαιολογία για την άρνηση ανανέωσης αδειών διαμονής, ακόμη και για απελάσεις.

Επιπλέον, το τελευταίο σχέδιο νόμου περί πολιτογράφησης στη Γερμανία αναγνωρίζει τις «**αντισημιτικές στάσεις**» ως βάση αποκλεισμού, ενώ παράλληλα απαιτεί την αναγνώριση του δικαιώματος ύπαρξης του Ισραήλ.

Ο προηγούμενος καγκελάριος του SPD, Όλαφ Σολτς, δήλωσε στις 20 Οκτωβρίου 2023: «**Πρέπει να απελαύνουμε ανθρώπους πιο συχνά και γρήγορα**», ευθυγραμμιζόμενος πλήρως με την ρητορική και τα αιτήματα του ακροδεξιού κόμματος AfD (Εναλλακτική για τη Γερμανία), το οποίο έχει αποκτήσει σημαντική δυναμική τα τελευταία χρόνια.

Οι αντισιωνιστικές εβραϊκές ομάδες δηλώνουν σαφώς ότι αυτό που τους καθιστά ανασφαλείς είναι οι δεξιοί πολιτικοί και οι ναζί που αυξάνουν την εξουσία τους στο γερμανικό κοινοβούλιο, η συνεργασία αστυνομίας, στρατού και ακροδεξιάς, ο δομικός και πολιτιστικός ρατσισμός μέσα στους γερμανικούς θεσμούς, και η μετακύληση ευθυνών για τον αντισημιτισμό σε κοινότητες με βάση την φυλή.

Η Ρακέλ Σάπιρο, μέλος του Διεθνούς Δικτύου Αντισιωνιστών Εβραίων, της οποίας η γιαγιά ήταν επιζήσασα του Ολοκαυτώματος,

πιστεύει ότι «οι Γερμανοί είναι οι πιο παραγωγικοί αντισημίτες που έχει δει ποτέ ο κόσμος» και χρησιμοποιούν την «ψευδή εξίσωση Σιωνισμού και Ιουδαϊσμού» για να ποινικοποιήσουν άλλους.

«Η Γερμανία και οι Γερμανοί είναι οι πιο παραγωγικοί αντισημίτες που έχει γνωρίσει ποτέ ο κόσμος. Τώρα ισχυρίζονται ότι οι Μουσουλμάνοι, οι Άραβες και ιδιαίτερα οι Παλαιστίνιοι έφεραν τον αντισημιτισμό στη Γερμανία, στη χώρα που σκότωσε έξι εκατομμύρια Εβραίους (...) Αντιμετωπίζουν τους Εβραίους εξίσου άσχημα όπως πάντα. Χρησιμοποιούν αυτήν την ψευδή εξίσωση Σιωνισμού και Ιουδαϊσμού για να καταπιέσουν και να ποινικοποιήσουν άλλες ομάδες ανθρώπων. Η Γερμανία δεν είναι ξένη στην απανθρωποποίηση άλλων ομάδων για να συνεχιστούν τα εγκλήματα πολέμου εναντίον τους. Συνεχίζουν να είναι αντισημίτες μέσω αυτής της εξίσωσης».

Ρακέλ Σάπιρο, μέλος του Διεθνούς Δικτύου Αντισιωνιστών Εβραίων.

Καταστολή των Διαδηλώσεων υπέρ της Παλαιστίνη στο Βερολίνο

Οι αρχές του Βερολίνου είχαν ήδη δείξει τις προθέσεις τους απαγορεύοντας τις εκδηλώσεις μνήμης της Nakba το 2022 και το 2023. Από τον Οκτώβριο του 2023, η αντίδρασή τους στις διαδηλώσεις αλληλεγγύης προς τους Παλαιστίνιους χαρακτηρίζεται από σκληρή καταστολή, συμπεριλαμβανομένων απαγορεύσεων διαδηλώσεων και επιθετικής αστυνόμευσης.

Στις 9 Οκτωβρίου 2023, η αστυνομία του Βερολίνου επέβαλε απαγόρευση μιας εβδομάδας για τις διαδηλώσεις αλληλεγγύης προς τους Παλαιστίνιους, η οποία παρατάθηκε έως τις 27 Οκτωβρίου. Μεταξύ 11 και 20 Οκτωβρίου, η ELSC κατέγραψε 600 προσαγωγές στο Βερολίνο, συμπεριλαμβανομένων ανηλίκων, μαζί με πολυάριθμες ποινικές και διοικητικές υποθέσεις.

Όπως έχει αναδείξει η Καμπάνια για τα Θύματα Ρατσιστικής

Αστυνομικής Βίας (ΚΟΡ), υπάρχουν πολυάριθμα βίντεο που τεκμηριώνουν την αστυνομική βία, όπως η χρήση σπρέι πιπεριού, αστυνομικών σκύλων και σωματικής βίας, προκαλώντας πολλούς τραυματισμούς. Ανήλικοι συνελήφθησαν μόνο και μόνο επειδή κρατούσαν την παλαιστινιακή σημαία ή φώναζαν «Λευτεριά στην Παλαιστίνη».

Το Υπουργείο Εσωτερικών χαρακτήρισε το σύνθημα **«Από τον ποταμό ως τη θάλασσα, η Παλαιστίνη θα είναι ελεύθερη»** ως έκφραση υποστήριξης της Χαμάς, μαζί με άλλα σύμβολα.

Σε πολλές περιπτώσεις κατά τους τελευταίους 22 μήνες, η γερμανική αστυνομία έχει απαγορεύσει τη χρήση της αραβικής γλώσσας σε διαδηλώσεις, έχει κατασχέσει έντυπα και έχει ποινικοποιήσει τα συνθήματα, τους παραδοσιακούς παλαιστινιακούς χορού και τη χρήση πολιτιστικών συμβόλων όπως η κεφίγια.

Στη μεγάλη διαδήλωση στο Βερολίνο τον Ιούνιο του 2025, η Αμίρα, παλαιστίνια ακτιβίστρια, δήλωσε στο Unicorn Riot ότι έχει βιώσει «πολλές περιπτώσεις» καταστολής για να τις αναφέρει όλες, **«κάθε διαδήλωση τελείωσε βίαια»**. Είπε ότι πέρασε ατελείωτες νύχτες παρέχοντας υποστήριξη σε κρατούμενους ή «περιμένοντας στα νοσοκομεία για να λάβουν οι σύντροφοί της θεραπεία. Έχω φίλους των οποίων τα σπίτια έχουν ερευνηθεί λόγω αναρτήσεων στα μέσα κοινωνικής δικτύωσης».

Αυτή η ποινικοποίηση έχει υπερβεί το πλαίσιο των διαδηλώσεων και έχει κανονικοποιηθεί σε πολλές εργατικές μουσουλμανικές περιοχές όπως το Βερολίνο-Νόικολν, όπου ζει η μεγαλύτερη παλαιστινιακή κοινότητα. Δημιουργώντας την εικόνα του νεαρού, οργισμένου, συναισθηματικού και βίαιου Άραβα Μουσουλμάνου, το γερμανικό κράτος και η αστυνομία ουσιαστικά κατέλαβαν το ήδη υπερβολικά αστυνομοκρατούμενο Νόικολν για αρκετές εβδομάδες για να αποτρέψουν διαδηλώσεις αμέσως μετά τις 7 Οκτωβρίου 2023.

Μεγάλες ομάδες αστυνομικών εθεάθησαν έξω από τη μαζική διαμαρτυρία υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο της Γερμανίας.

Μεγάλες ομάδες αστυνομικών εντοπίστηκαν έξω από τη μαζική διαδήλωση υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο.

Συνέδριο για την Παλαιστίνη – Κατηγορούμε!

Ένα τριήμερο συνέδριο για την Παλαιστίνη που πραγματοποιήθηκε στο Βερολίνο τον Απρίλιο του 2024 είχε σκοπό να λειτουργήσει ως “δικαστήριο” για να καταδείξει την μαζική καταστροφή της Γάζας και του πληθυσμού της από το κράτος του Ισραήλ, να αποκαλύψει τον ρόλο που διαδραματίζει το γερμανικό κράτος και να κινητοποιήσει για τα ανθρώπινα δικαιώματα υπό το σύνθημα «Ποτέ ξανά» για όλους.

Η εκδήλωση αστυνομοκρατήθηκε έντονα και δαιμονοποιήθηκε από τα γερμανικά μέσα και την πολιτική. Οι τίτλοι χαρακτήριζαν το συνέδριο ως «συνέδριο μίσους προς το Ισραήλ», παρά το γεγονός ότι εβραϊκές οργανώσεις συμμετείχαν στη διοργάνωση. Πριν από το συνέδριο, τα σπίτια των διοργανωτών ερευνήθηκαν από την αστυνομία του Βερολίνου και το γερμανικό κράτος πάγωσε τον

τραπεζικό λογαριασμό της οργάνωσης Jewish Voice for a Just Peace in the Middle East.

Πριν από το συνέδριο, απαγορεύτηκε η είσοδος στον πρώην υπουργό Οικονομικών της Ελλάδας, Γιάννη Βαρουφάκη, νυν ηγέτη του ευρωπαϊκού κόμματος Μέρα25, και στον βρετανο-παλαιστίνιο συγγραφέα Salman Ghassan Abu Sittah. Και οι δύο αποκλείστηκαν από όλες τις πολιτικές δραστηριότητες στη Γερμανία, ακόμα και μέσω Zoom.

Την πρώτη ημέρα του συνεδρίου, 12 Απριλίου, περίπου 2.500 αστυνομικοί με εξοπλισμό αντιμετώπισης ταραχών εισέβαλαν στον χώρο, έκοψαν το ρεύμα και συνέλαβαν πολλούς διοργανωτές και συμμετέχοντες. Η αστυνομία στη συνέχεια απαγόρευσε τις δύο τελευταίες ημέρες του συνεδρίου. Την επόμενη μέρα, η αστυνομία επιτέθηκε σε άτομα που διαδήλωναν κατά της απαγόρευσης του συνεδρίου.

Μέρες μετά την εκδήλωση, ο κάτοικος Βερολίνου Udi Raz, Ισραηλινός που βοήθησε στη διοργάνωση του συνεδρίου, έχασε τη δουλειά του για την αναφορά στο Ισραήλ ως «**απαρτχάιντ**» και έκτοτε χαρακτηρίζεται αντισημίτης από τα γερμανικά κυρίαρχα μέσα ενημέρωσης .

Ο χαρακτηρισμός του BDS ως Εξτρεμιστικής Οργάνωσης

Η καταστολή της αλληλεγγύης προς την Παλαιστίνη στη Γερμανία έφτασε σε νέο επίπεδο στις 18 Ιουνίου 2024, όταν η κύρια υπηρεσία πληροφοριών Verfassungsschutz ανακοίνωσε ότι το κίνημα Boycott, Divestment and Sanctions (BDS) ελέγχεται ως «**εξτρεμιστική ομάδα**».

Η Έκθεση για την Προστασία του Συντάγματος (PDF) ισχυρίζεται ότι το BDS είναι ένα κίνημα που χαρακτηρίζεται από αντι-ισραηλινές θέσεις και δηλώσεις, «**και οι δομές, οι ακόλουθοι και οι υποστηρικτές που του αποδίδονται συνδέονται με τον κοσμικό παλαιστινιακό εξτρεμισμό**».

Οι προθέσεις του γερμανικού κράτους απέναντι στο κίνημα BDS

ήταν σαφείς από το 2019, όταν το γερμανικό κοινοβούλιο χαρακτήρισε το BDS ως αντισημιτικό, η μόνη χώρα στην ΕΕ που το έκανε.

Παρακολούθηση Μέσων Κοινωνικής Δικτύωσης

Τα κοινωνικά μέσα στη Γερμανία έχουν γίνει εστία αστυνόμευσης και ποινικοποίησης της υποστήριξης προς την Παλαιστίνη και της αντικατοχικής στάσης. Η γερμανική κυβέρνηση έχει εντείνει τις προσπάθειες παρακολούθησης και τιμωρίας δραστηριοτήτων στα social media που σχετίζονται με αλληλεγγύη προς την Παλαιστίνη.

Έχουν καταγραφεί πολλές περιπτώσεις ερευνών σε σπίτια και συλλήψεων για τη χρήση συνθημάτων όπως «Από τον Ποταμό ως τη θάλασσα» και, γενικότερα, για την έκφραση υποστήριξης προς την Παλαιστίνη διαδικτυακά, ακόμα και με ένα «like».

Μετά από εκδηλώσεις όπως το Συνέδριο για την Παλαιστίνη, οι αρχές έθεσαν υπό διερεύνηση ομιλητές βάσει των αναρτήσεών τους στα social media. Επιπλέον, τμήματα της γερμανικής κοινωνίας πολιτών συμμετέχουν σε αυτή την ψηφιακή αστυνόμευση με προσωπικές καταγγελίες και αρχειοθέτηση αναρτήσεων που ασκούν κριτική στις ισραηλινές πολιτικές.

Πινακίδα που γράφει «Η ανθρωπότητα θα επικρατήσει. Η Παλαιστίνη θα είναι ελεύθερη» κατά τη διάρκεια μαζικής διαμαρτυρίας υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο της Γερμανίας. **Καταστολή στον Εκπαιδευτικό Τομέα**

Η καταστολή της αλληλεγγύης προς την Παλαιστίνη στη Γερμανία έχει επηρεάσει ακαδημαϊκά ιδρύματα, φιμώνοντας τη διαφωνία και στοχοποιώντας φοιτητές και ακαδημαϊκούς.

Οι διαδηλώσεις έχουν κατασταλεί, εκδηλώσεις και διαλέξεις που έκαναν κριτική στην ισραηλινή πολιτική έχουν ακυρωθεί, έχουν οργανωθεί εκστρατείες δυσφήμισης κατά συνεδρίων και ακαδημαϊκών και έχουν τεθεί σε εφαρμογή εσωτερικές έρευνες κατά των ακαδημαϊκών. Πρωταγωνιστές σε αυτές τις περιπτώσεις ήταν οι διοικήσεις των πανεπιστημίων, η αστυνομία και τα ΜΜΕ, επικαλούμενοι «αντισημιτισμό», «έλλειψη ουδετερότητας» ή «παραβίαση πολιτικής».

Στις 7 Μαΐου 2024, 100 φοιτητές συγκεντρώθηκαν στο campus του Ελεύθερου Πανεπιστημίου του Βερολίνου και στήσανε σκηνές για να δημιουργήσουν ένα καταυλισμό διαμαρτυρίας, συμμετέχοντας στο διεθνές κίνημα καταυλισμών των φοιτητών. Η διοίκηση του πανεπιστημίου ενημέρωσε άμεσα την αστυνομία, η οποία κατέφθασε και εκκένωσε βίαια τον καταυλισμό, συλλαμβάνοντας με βία τους

ακτιβιστές που συμμετείχαν.

Ως αντίδραση σε αυτή την καταστολή, δημοσιεύτηκε μια «δήλωση καθηγητών στα πανεπιστήμια του Βερολίνου» υπογεγραμμένη από πάνω από 1.000 ακαδημαϊκούς, σε υποστήριξη των διαμαρτυρόμενων φοιτητών και με έκκληση προς τις διοικήσεις **«να αποφύγουν την χρήση αστυνομικής βίας εναντίον των ίδιων των φοιτητών τους, καθώς και την περαιτέρω ποινική τους δίωξη».**

Διαρροές εσωτερικών email από το Υπουργείο Παιδείας τον Ιούνιο 2024 δείχνουν ότι ο πρώην υπουργός Παιδείας και Έρευνας ζήτησε ποινική έρευνα σχετικά με την επιστολή και μια αξιολόγηση για το ενδεχόμενο ανάκλησης της χρηματοδότησης του πανεπιστημίου λόγω της ανοιχτής επιστολής.

Η Amira, πρώην φοιτήτρια η ίδια, επέλεξε να εγκαταλείψει τις σπουδές της μετά τη σύλληψη και την επιβολή προστίμου από το ίδιο της το πανεπιστήμιο για συμμετοχή σε κατάληψη αίθουσας υπέρ της Παλαιστίνης τον Νοέμβριο 2023. «Ειλικρινά, δεν ήθελα να πηγαίνω πια εκεί», είπε.

Στα σχολεία εφαρμόστηκαν πολιτικές περαιτέρω περιθωριοποίησης της παλαιστινιακής ταυτότητας και φίμωσης όσων μιλούσαν υπέρ της Παλαιστίνης. Τον Οκτώβριο 2023, εκδόθηκε οδηγία που επέτρεπε στα σχολεία να απαγορεύσουν παλαιστινιακά σύμβολα, όπως την κεφίγια και τα σήματα **«Ελεύθερη Παλαιστίνη».**

Ένας δάσκαλος στο Βερολίνο χτύπησε μαθητή για την προβολή της παλαιστινιακής σημαίας στο σχολείο στις 9 Οκτωβρίου 2023. Ο μαθητής αποβλήθηκε και η αστυνομία σκόρπισε βίαια μια διαμαρτυρία αλληλεγγύης.

Το γερμανικό κοινοβούλιο υιοθέτησε νωρίτερα φέτος ψήφισμα κατά του **«αντισημιτισμού σε σχολεία και πανεπιστήμια»**, που προβλέπει κυρώσεις όπως αναστολή ή αποβολή για αντισημιτική συμπεριφορά σε εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Τον Φεβρουάριο 2024, το Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα (SPD) και η Χριστιανική Δημοκρατική Ένωση (CDU) στο Βερολίνο αποφάσισαν να

διανείμουν το φυλλάδιο «Μύθος #Ισραήλ 1948», στο οποίο η Nakba (μαζική εκδίωξη και εθνοκάθαρση των Παλαιστινίων) περιγράφεται ως «μύθος» στα λύκεια. Μετά την αντίδραση, η απόφαση ανακλήθηκε.

«Φανταστείτε να είστε παιδί από την Παλαιστίνη», είπε η Amira, **«να μεγαλώνετε με τις ιστορίες για το πώς εκδιώχθηκαν οι παππούδες σας, πώς έχασαν τα σπίτια τους οι γονείς σας, πώς τα μέλη της οικογένειας έζησαν μέσα στη βία, και μετά κάποιοι Γερμανοί πολιτικοί να έρχονται και να θέλουν να σας κάνουν να πιστέψετε ότι όλα αυτά δεν συνέβησαν ποτέ. Αυτή είναι άρνηση γενοκτονίας, και αυτό είναι επίσης μέρος της τέλεσης γενοκτονίας».**

Περικοπές Χρηματοδότησης σε Πολιτιστικούς Φορείς

Στον τομέα του Πολιτισμού, έχει περιοριστεί η πρόσβαση σε χώρους, έχουν ακυρωθεί εκδηλώσεις, οργανώθηκαν εκστρατείες δυσφήμισης, έγιναν απειλές για περικοπές χρηματοδότησης και εφαρμόστηκαν περικοπές κατά καλλιτεχνών και φορέων υπέρ της Παλαιστίνης. Για παράδειγμα, το πολιτιστικό κέντρο Oyoun στο Βερολίνο έχασε την χρηματοδότηση του μετά τη φιλοξενία εκδήλωσης με την Jewish Voice for a Just Peace in the Middle East.

Η τάση γραφειοκρατικής καταστολής επεκτάθηκε και σε κοινωνικά κέντρα, όπως δείχνει το κλείσιμο δύο κέντρων για νέους που εξυπηρετούσαν μόνο μετανάστες και queer, τα Alia και Phantalisa. Ο λόγος του κλεισίματος ήταν το περιεχόμενο προσωπικών αναρτήσεων στο Instagram κάποιων υπαλλήλων των κέντρων και συντονιστών προγραμμάτων, η συμμετοχή τους σε διαδηλώσεις υπέρ της Παλαιστίνης και το γεγονός ότι ένας από τους εργαζόμενους ήταν προγραμματισμένο να μιλήσει στο Palestine Congress.

Σε ανακοίνωση για το κλείσιμό τους, οι διοργανωτές του FRIEDA-Frauen*Zentrum e.V., υπεύθυνοι για τα δύο κέντρα, έγραψαν ότι σοκαρίστηκαν **«με την κατασκοπεία των προσωπικών λογαριασμών**

Instagram των υπαλλήλων... έχουμε πέσει θύματα του μοτίβου καταστολής και εκφοβισμού... που επηρεάζει αυτή τη στιγμή άτομα που εκφράζουν αλληλεγγύη προς τον παλαιστινιακό λαό».

Σε μια νέα περίπτωση, τον Απρίλιο 2025, γερμανικά φεστιβάλ ακύρωσαν τις συναυλίες της ιρλανδικής μπάντας Kneecap, η οποία στοχοποιείται και φιμώνεται για την φιλο-Παλαιστινιακή, αντι-ισραηλινή στάση της.

Δεν ήταν όλες οι προσπάθειες καταστολής επιτυχημένες. Οι εργαζόμενοι κατάφεραν να ανατρέψουν αλλαγή στη διαδικασία νέων χρηματοδοτήσεων από τη Διεύθυνση Πολιτισμού της Γερμανικής Γερουσίας πέρυσι. Οι αιτούντες επιχορηγήσεων έπρεπε να υπογράψουν «ρήτρα κατά των διακρίσεων», η οποία όριζε ότι η κριτική στην ισραηλινή πολιτική είναι αντισημιτική – η ρήτρα καταργήθηκε τον ίδιο μήνα λόγω πίεσης από εργαζόμενους στον πολιτισμό.

Όπλα και Γενοκτονία: Η Γερμανία Κύριος Προμηθευτής Όπλων στο Ισραήλ

Από το 2003, η Γερμανία έχει εγκρίνει 4.427 μεμονωμένες άδειες εξαγωγής όπλων προς το Ισραήλ, με συνολική αξία περίπου 3,3 δισ. ευρώ. Σύμφωνα με έκθεση της Forensic Architecture, το 2023 η Γερμανία ενέκρινε εξαγωγές όπλων προς το Ισραήλ αξίας 326,5 εκατ. ευρώ (354 εκατ. δολάρια), αντιπροσωπεύοντας το 47% των στρατιωτικών προμηθειών του Ισραήλ, καθιστώντας τη δεύτερο μεγαλύτερο προμηθευτή μετά τις ΗΠΑ. Πρόκειται για δεκαπλασιασμό σε σχέση με το 2022. Το 99% των όπλων του Ισραήλ προέρχεται από ΗΠΑ και Γερμανία.

Από τον Ιανουάριο 2024, το Διεθνές Δικαστήριο Δικαιοσύνης (ICJ) αποφάνθηκε ότι υπάρχει «εύλογος» κίνδυνος γενοκτονίας του παλαιστινιακού λαού στη Γάζα.

Τον Φεβρουάριο 2024, οι ειδικοί του ΟΗΕ δήλωσαν ότι «οποιαδήποτε μεταφορά όπλων ή πυρομαχικών στο Ισραήλ που θα χρησιμοποιηθούν στη Γάζα πιθανόν να παραβιάζει το διεθνές ανθρωπιστικό δίκαιο και πρέπει να σταματήσει αμέσως».

Η απόφαση του ICJ, οι δηλώσεις του ΟΗΕ και η πίεση της διεθνούς κοινωνίας των πολιτών μέσω του κινήματος υπέρ της Παλαιστίνης έχουν αργά, αλλά ορατά, επηρεάσει τις διεθνείς μεταφορές όπλων προς το Ισραήλ. Ορισμένες χώρες, όπως Βέλγιο, Ολλανδία, Ισπανία, Κολομβία, Ιαπωνία και Καναδάς, έλαβαν μέτρα για αναστολή αδειών εξαγωγής και παύση στρατιωτικών εξαγωγών και εισαγωγών προς και από το Ισραήλ, είτε πλήρως είτε για συγκεκριμένα όπλα.

Αυτό δεν συνέβη στη Γερμανία παρά τις νομικές ενέργειες, αγωγές και ποινικές καταγγελίες που έγιναν για να αποτραπεί ο εξοπλισμός του Ισραήλ από τη Γερμανία. Το ίδιο το ICJ, παρά την προηγούμενη απόφασή του, απέρριψε την αίτηση της Νικαράγουα για λήψη προσωρινών μέτρων εναντίον της Γερμανίας.

Πινακίδα με την ένδειξη «Σταματήστε να Εξοπλίζετε το Ισραήλ» κατά τη διάρκεια μαζικής διαμαρτυρίας υπέρ της Παλαιστίνης στις 21 Ιουνίου 2025 στο Βερολίνο της Γερμανίας

Επίθεση στην Ελευθερία του Τύπου

Όπως τεκμηριώνεται στη βάση δεδομένων Index of Repression, 81 από τα συνολικά 766 περιστατικά αφορούσαν μέσα ενημέρωσης και

δημοσιογράφους. Αυτά περιλαμβάνουν εκστρατείες παραπληροφόρησης/δυσφήμισης κατά δημοσιογράφων, καλλιτεχνών, ακτιβιστών, οργανώσεων και εκδηλώσεων υπέρ της Παλαιστίνης, οργανωμένες από μεγάλα γερμανικά μέσα, με κατηγορίες για αντισημιτισμό και υποστήριξη της τρομοκρατίας.

Επιπλέον, τεκμηριώνονται 20 περιπτώσεις στοχευμένων επιθέσεων σε δημοσιογράφους, συμπεριλαμβανομένων αστυνομικών ερευνών, απολύσεων, πολιτικών απαγορεύσεων και συλλήψεων δημοσιογράφων σε διαδηλώσεις λόγω της φιλο-Παλαιστινιακής στάσης τους.

Από την άλλη, οι εκθέσεις ελευθερίας του Τύπου της Γερμανίας για το 2024 και 2025 από τους Δημοσιογράφους Χωρίς Σύνορα (RSF) υπογραμμίζουν την εμφάνιση μιας νέας τάσης: επιθέσεις σε δημοσιογράφους **«που διαπράττονται από διαδηλωτές κατά του πολέμου στη Γάζα»**. Καταγράφουν 49 περιπτώσεις το 2024 στο Βερολίνο **«παράλληλα με διαδηλώσεις σχετικές με τη Μέση Ανατολή»**.

Οι επαγγελματίες του τομέα των μέσων ενημέρωσης απάντησαν στις εκθέσεις της RSF με ένα υπογεγραμμένο ανοιχτό γράμμα προς τη RSF International, επικρίνοντάς τους ότι η **«έκθεση δεν αμφισβητεί τις γερμανικές αρχές για τις παραβάσεις τους – επιβάλλοντας λογοκρισία και μεροληπτική κάλυψη στα μέσα – ενώ προτείνει ένα κύριο συμπέρασμα, διαστρεβλωμένο σε σχέση με την πραγματικότητα: ότι οι υποστηρικτές της Παλαιστίνης αποτελούν απειλή για την ελευθερία του τύπου στη Γερμανία»**.

Ισχυρίζονται ότι η έκθεση δεν λαμβάνει υπόψη την επιρροή της γερμανικής Staatsräson στην ειδησεογραφία και παραβλέπει την αναφορά παραβάσεων από ανεξάρτητους δημοσιογράφους που καλύπτουν γεγονότα υπέρ της Παλαιστίνης. Η έκθεση δίνει προτεραιότητα στις απόψεις δημοσιογράφων που τηρούν τις πολιτικές της Staatsräson, πολλοί από τους οποίους είναι γνωστό ότι έχουν παραβιάσει την δημοσιογραφική δεοντολογία και εργάζονται σε μέσα που εμφανίζουν μεροληπτική πολιτική, επηρεασμένη από τα οικονομικά τους συμφέροντα.

Η υπόθεση Hüseyin Dođru

Η πιο σοβαρή περίπτωση καταπίεσης δημοσιογράφου στη Γερμανία, όχι από το ίδιο το κράτος αλλά από την ΕΕ, είναι η υπόθεση του Hüseyin Dođru.

Ο Dođru εργαζόταν στο παρελθόν για το μέσο Redfish, που χρηματοδοτούνταν από το ρωσικό πρακτορείο Ruptly (ιδιοκτησία της RT, που χρηματοδοτείται από την ρωσική κυβέρνηση). Το Redfish ήταν ένα από τα πρώτα μέσα που χαρακτηρίστηκαν ως συνδεδεμένα με το ρωσικό κράτος λίγο μετά την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία το 2022 και απαγορεύτηκε από το YouTube και όλες τις πλατφόρμες της Meta.

Μετά από αυτό, ο Dođru ίδρυσε έναν ανεξάρτητο οργανισμό μέσω με το όνομα Red.media. Η κάλυψη του Red. επικεντρωνόταν κυρίως στις γενοκτονικές ενέργειες του Ισραήλ και στην καταστολή των κινητοποιήσεων υπέρ της Παλαιστίνης από το γερμανικό κράτος, καθώς και στη γερμανική συλλογή στον πόλεμο.

Το Red. στοχοποιήθηκε από την αρχή, χωρίς να παρουσιαστούν σαφείς αποδείξεις, μέσω εκστρατειών δυσφήμισης στα μέσα ενημέρωσης, μέσω παραπληροφόρησης ως στρατηγική απαξίωσης με ισχυρισμούς περί αντισημιτισμού, υποστήριξης της τρομοκρατίας και συνεχιζόμενων δεσμών με τη Ρωσία.

Ο πρώην Υφυπουργός Εξωτερικών Anthony Blinken κατηγόρησε το Red. σε συνέντευξη Τύπου τον Σεπτέμβριο του 2024 ως άμεσο διάδοχο του Redfish, ισχυριζόμενος ότι «το RT το διαχειρίζεται κρυφά». Αυτό οδήγησε την Ευρωπαϊκή Επιτροπή να επιβάλει κυρώσεις στον Dođru, πολίτη της Γερμανίας, στις 20 Μαΐου 2025. Άμεσα, το Red.media ανακοίνωσε το κλείσιμό του.

Οι κυρώσεις επιβλήθηκαν στο πλαίσιο του πακέτου κυρώσεων κατά της Ρωσίας. Η ΕΕ ισχυρίζεται από τη μία πλευρά ότι η προηγούμενη εργασία του Dođru δείχνει συνεχιζόμενους δομικούς και οικονομικούς δεσμούς με το ρωσικό κράτος και, από την άλλη, ότι η κάλυψη θεμάτων της Παλαιστίνης από το Red. τροφοδοτεί παραπληροφόρηση και κοινωνική διαστρέβλωση, από την

οποία μόνο η Ρωσία μπορεί να επωφεληθεί.

Όπως επισημαίνει ο Dođru στο Unicorn Riot:

«Όλοι πιστεύουν ότι πρόκειται μόνο για πάγωμα λογαριασμών και ίσως απαγόρευση ταξιδιών, που έχω κι εγώ. Αλλά πηγαίνει παραπέρα. Δεν μου επιτρέπεται να αγοράσω φαγητό, δεν μου επιτρέπεται να αγοράσω νερό, δεν μου επιτρέπεται να αγοράσω φάρμακα. Απαγορεύεται κάθε οικονομική συναλλαγή.»

Για τον Dođru, οι κυρώσεις της ΕΕ που του επιβλήθηκαν «θέτουν τώρα ένα προηγούμενο, όπου η ίδια η δημοσιογραφία μπορεί να τιμωρηθεί, να ποινικοποιηθεί και να καταδικαστεί αν δεν εξυπηρετεί τα συμφέροντα των ιμπεριαλιστών, στην προκειμένη περίπτωση της Γερμανίας και της Ευρωπαϊκής Ένωσης.»

Κατέληξε: «Θα αγωνιστώ ενάντια σε αυτές τις κυρώσεις, γιατί είναι παράνομες, εξωδικαστικές, δεν υπήρξε δικαστήριο, δεν υπήρξε ακρόαση, δεν υπήρξε καταδίκη.»

Η επόμενη μέρα για το κίνημα υπέρ της Παλαιστίνης στη Γερμανία

Οι γερμανικές εκλογές του Φεβρουαρίου 2025 έφεραν στην εξουσία τη Χριστιανοδημοκρατική Ένωση (CDU). Είναι σημαντικό να τονιστεί ότι η γερμανική Staatsräson σχετικά με το Ισραήλ υποστηρίζεται σε όλο το πολιτικό φάσμα του νέου γερμανικού κοινοβουλίου. Ακόμη και το αριστερό κόμμα Die Linke, με εξαίρεση λίγων μελών, δεν μπορεί να αποστασιοποιηθεί σαφώς από τις πολιτικές της Staatsräson. Ως αποτέλεσμα, το κίνημα υπέρ της Παλαιστίνης δεν μπορεί να περιμένει να βρει κοινοβουλευτικούς συμμάχους μετά τις εκλογές του 2025.

Ο Friedrich Merz, ο νέος καγκελάριος της Γερμανίας, επανέλαβε την αμετάβλητη υποστήριξη της Γερμανίας προς το Ισραήλ, προσκαλώντας τον Netanyahu στη Γερμανία παρά το ένταλμα του ICC, υποσχόμενος ότι δεν θα συλληφθεί. Ωστόσο, τον Μάιο του 2025, ο Merz επέκρινε απροσδόκητα τις ενέργειες του Ισραήλ στη Γάζα, λέγοντας ότι οι επιχειρήσεις τους δεν μπορούν πλέον να

δικαιολογηθούν. Εβδομάδες αργότερα, καθώς το Ισραήλ χτυπούσε το Ιράν, το χαρακτήρισε «η βρώμικη δουλειά που κάνει το Ισραήλ για όλους μας.»

Αυτά τα ανάμεικτα μηνύματα εμφανίζονται εν μέσω αυξανόμενης παγκόσμιας καταδίκης της τακτικής αποκλεισμού της ανθρωπιστικής βοήθειας από το Ισραήλ και των θανάτων αμάχων, καθώς και μιας μεταβαλλόμενης κοινής γνώμης στη Γερμανία – το 73% τώρα υποστηρίζει τον περιορισμό στις εξαγωγές όπλων, και το 30% θέλει να σταματήσουν εντελώς. Χωρίς συγκεκριμένη δράση για τη διακοπή της μεταφοράς όπλων, η κριτική του Merz παραμένει επικοινωνιακού χαρακτήρα.

Οι παλαιστινιακές κοινότητες, οργανώσεις και ακτιβιστές έχουν επιβιώσει μιας σκληρής καταστολής από το γερμανικό κράτος τους τελευταίους 22 μήνες. Με ακλόνητη αποφασιστικότητα, περίπου 60.000 άνθρωποι διαδήλωσαν στο Βερολίνο στις 21 Ιουνίου 2025, στην μεγαλύτερη πορεία αλληλεγγύης προς την Παλαιστίνη στη χώρα.

«Αυτό είναι ένα παγκόσμιο κίνημα», είπε η Rachael Shapiro στο UR. **«Αυτή είναι μια παγκόσμια αλλαγή στη συνείδηση και είμαστε εδώ για να πούμε ότι δεν θα γυρίσουμε πίσω, δεν υπάρχει επιστροφή. Η Γάζα έχει αλλάξει τον κόσμο, μας έχει αλλάξει όλους και θα είμαστε εδώ ώστε η Γερμανία και ολόκληρη τη Δύση να λογοδοτήσουν για τα εγκλήματα πολέμου τους.»**

Η Γερμανία **«κανονικοποιεί»** τη γενοκτονία στη Γάζα, είπε η Amira. **«Η Γερμανία έχει εξευτελιστεί ενώπιον της διεθνούς κοινότητας. Κανείς δεν μπορεί πλέον να αρνηθεί την γενοκτονία και η κυρίαρχη αφήγηση σιγά-σιγά αλλάζει.»**

«Οι Παλαιστίνιοι αγωνίζονται ενάντια στον αποικισμό όχι μόνο τα τελευταία 77 χρόνια, αλλά και πριν, με την Οθωμανική Αυτοκρατορία, τη Βρετανική Εντολή, οι Παλαιστίνιοι επιβίωσαν, διατήρησαν τον πολιτισμό τους, διατήρησαν την κληρονομιά τους και δεν σταμάτησαν ποτέ να αγωνίζονται για αυτοδιάθεση. Όπου συμβαίνουν ανείπωτες φρικαλεότητες, υπάρχει και ελπίδα.»

